

Catalunya Cristiana

40
anys

Setmanari d'informació
i de cultura religiosa
ANY XXXIX | NÚM. 2067
2,90 € | 5 MAIG 2019

Josh Surensen / Pexels.com

EDITORIAL I EN PRIMER PLA (P. 3 i 8-11)

Vot responsable a la llum de la fe

Populisme europeu, un ideari antievangèlic

Montserrat,
bressol
de talent
musical

P. 24-27

Club més Amics

Associació Amics de Catalunya Cristiana i Ràdio Estel

Contacte
Tel. 934 092 700
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

DEL 9 AL 16 DE MAIG

Mesopotàmia
Turca:
Ruta per Terres Aramees

DEL 9 AL 20 DE MAIG
DEL 13 AL 24 D'OCTUBRE

JAPÓ
Un viatge de la tradició
a la modernitat

DEL 3 AL 10 DE JULIOL

LA RUTA DE NIDAROS
Un viatge per terres
de **NORUEGA**

JULIOL

PERÚ
(Cuzco i Machu Pichu)

DEL 5 AL 18 D'AGOST

XINA ÈTNICA
(LA RUTA DE SHANGRI-LA)

DEL 7 AL 16 D'AGOST

CANADÀ

23 AL 30 DE JULIOL

SETEMBRE

16 AL 25 D'OCTUBRE

NOVEMBRE

NOVEMBRE

DESEMBRE

DESEMBRE

GRÈCIA (PARRÒQUIA DE CARDONA SANT PAU i la
DESCOBERTA dels ORÍGENS de la CULTURA MEDITERRÀNIA)

ETIÒPIA (TRIBUS DEL SUD)

REGNES DE L'HIMÀLAIA: NEPAL I BUTAN

PORTUGAL TEMPLARI + FÀTIMA

NOVA YORK (LLUMS DE NADAL)

PESSEBRES DELS ABRUÇOS

CAP D'ANY A EGIPTA

Els bisbes europeus davant les eleccions

Diumenge 26 de maig celebrarem també eleccions al Parlament Europeu. En aquests comicis —que formen part de les eleccions convocades a tota la Unió Europea— s'elegiran els 54 diputats de l'Eurocambra. Els bisbes europeus de la COMECE (Comissió dels Episcopats de la Comissió Europea) conviden els creients i les persones de bona voluntat a participar-hi, tenint presents els principals reptes i incerteses a què s'enfronta la UE, entre els quals trobem:

- La digitalització: una veritable mutació que té un impacte en el futur del treball, la protecció de dades personals, els múltiples usos de la intel·ligència artificial... Per a la COMECE és fonamental preservar la centralitat de la persona humana i que puguem recuperar el control de les nostres vides per a un enfocament basat en marcs ètics sòlids. Això implica prendre decisions per tal que l'economia i les finances ens serveixin millor a tots, especialment els més vulnerables. Les regles i pràctiques beneficioses per a la família haurien de desenvolupar-se a la UE, acompanyant el desenvolupament humà integral de persones i comunitats.
- La demografia ha de tornar a situar-se al centre: afecta tant la natalitat com l'envelliment. La manca d'esperança i perspectives fa que diversos països vegin una forta disminució de

la seva població. Els joves europeus han de sentir-se tranquils per poder estar en condicions de formar una família i retornar l'esperança al seu país d'origen a través de projectes comuns i mútuament beneficiosos. El benestar de la família humana es relaciona amb una Unió que fomenta una economia social de mercat. Les polítiques per reduir la pobresa haurien de basar-se en la idea que allò que funciona per als menys afortunats funciona per a tothom.

- Migració, asil i integració: s'espera un esforç renovat per trobar solucions efectives i compartides sobre migració. La integració és una qüestió no sols per a les persones que entren a la UE, sinó també per als ciutadans de la UE que es traslladen a un país diferent al propi. La migració i l'asil no són qüestions aïllades, sinó que es relacionen amb la solidaritat, en una perspectiva centrada en la persona, en polítiques econòmiques i demogràfiques efectives.

Votar en aquestes eleccions significa també assumir la responsabilitat del paper únic d'Europa a nivell mundial. Europa és gran, però el bé comú és més gran que Europa. Per exemple, la cura del medi ambient i el desenvolupament sostenible no es poden limitar a les fronteres de la UE: els resultats electorals afectaran decisions que atenyen la totalitat de la humanitat.

Contingut

- 03**
Editorial
- 05**
La setmana
- 06**
Opinió
- 08**
En primer pla
- 12**
Opinió
- 13**
Vida eclesial
- 23**
Opinió
- 24**
Reportatge
- 28**
La veu dels pastors
- 30**
Bíblia
- 32**
Litúrgia
- 34**
Espai lectors
- 36**
Societat
- 40**
Cultura
- 46**
Agenda
- 47**
Des del carrer

Missatge pasqual de Francesc

PÀGINA 14

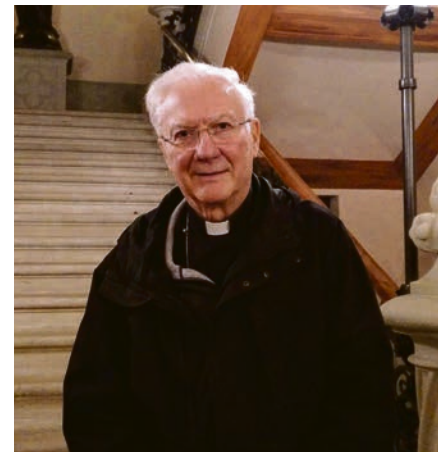

36
El clam de Veneçuela

Casa d'acollida Mn. Pere Oliveras

PÀGINA 16

Entrevista a Mons. Piero Marini

PÀGINA 21

38
Congrés sobre Vicent Ferrer

La setmana en tuits

CARDENAL SISTACH @SISTACHCARDENAL

Arquebisbe emèrit de Barcelona
Aquesta setmana Catalunya celebra la festa del seu patró i la festa de la seva patrona, sant Jordi i la Mare de Déu de Montserrat. Enmig de les circumstàncies força peculiars en què vivim els preguem que els polítics trobin solucions amb el diàleg polític, autèntic i eficaç

NURIA CHINCHILLA @NURIACHINCHILLA

Professora de Direcció de persones a l'IESE Business School
En el darrer any prop de 245 milions de cristians han patit d'alguna manera la persecució religiosa. En 73 països els cristians pateixen una «alta», «molt alta» o «extrema» persecució religiosa

MIGUEL MENDOZA @MMENDOZA1970

Periodista nicaragüenc
Entre llàgrimes s'acomiada monsenyor Silvio José Báez, el capellà més estimat a Nicaragua... Veure'l caminar sol, davant la mirada d'alguns «saporotes», demostra la seva valentia i la seva confiança d'estar protegit per Déu. Ja voldrien altres covards caminar així

ÒSCAR CAMPS @CAMPSOSCAR Fundador de Proactiva Open Arms

Després de més de tres mesos bloquejat, l'Open Arms arrenca motors. Avui més que mai #freeopenarms #SantJordi19

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA
Coordinador d'informatius

Eleccions

La campanya i les eleccions generals del diumenge 28 d'abril han estat presents els últims dies en la nostra programació. L'espai *El Mirador de l'actualitat* ha conversat, dins la seva franja habitual a les 18h, amb representants de les candidatures que havien obtingut representació a Catalunya en els anteriors comicis: Ciutadans (divendres 12), PP (dilluns 15), PSC (dimarts 16), JuntsXCat (dimecres 24), ERC (dijous 25) i En Comú Podem (divendres 26).

També el programa *A primera hora*, de dilluns a divendres a les 8, ha seguit l'actualitat preelectoral, amb l'ajuda d'analistes. Per exemple, el polític Xavier Torrens valorava un dels debats televisats amb els 4 candidats de partits estatals. Destacava que la dimensió estratègica i de posada en escena predominava sobre el contingut de les propostes. I el mateix 28-A, Ràdio Estel va oferir un seguiment especial a partir de les 20.45h. Primer vam recollir les dades dels sondejos a peu d'urna i, ja a partir de les 22, els resultats parcials i definitius, amb les valoracions dels líders polítics.

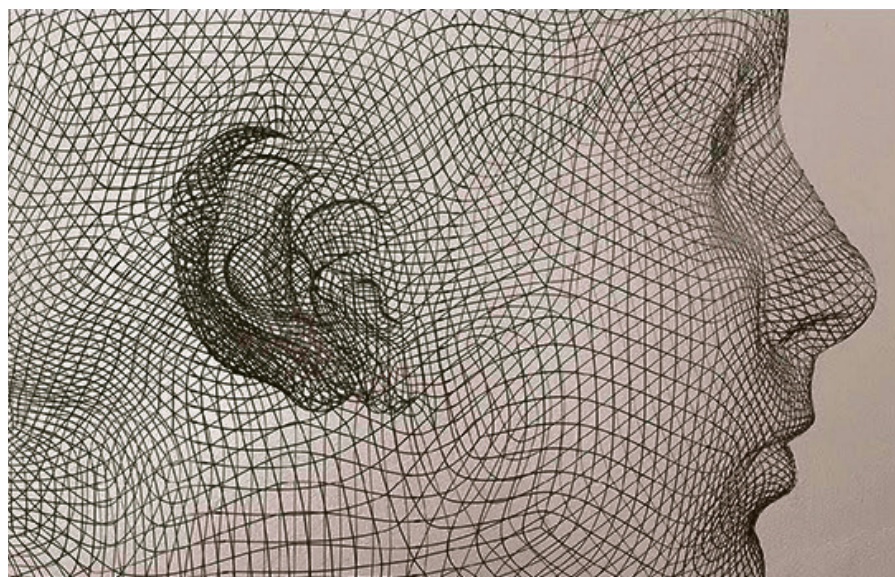
L'efemèride de la setmana

16 de maig del 1920: a Roma, el papa Benet XV canonitza santa Joana d'Arc.

Zoom

EDUARD BRUFAU

El 10 de maig proper s'inaugurarà a l'atri del monestir de Montserrat l'escultura *Anna* de Jaume Plensa, consistent en un cap de dona de grans dimensions. Segons el mateix artista, l'obra pretén ser una reflexió sobre l'ànima i el cos: «Cerco el concepte d'ànima que intentava capturar Shakespeare.» El mateix dia al Museu de Montserrat també s'inaugurarà una exposició d'altres obres de Jaume Plensa, que es podrà visitar fins al novembre.

LLUÍS SOLÀ
Monjo de Poblet

Després d'esmorzar Jesús pregunta tres vegades a Pere si l'estima, i ho fa, les dues primeres vegades, amb el verb «agapao». Pere, en canvi, li respon amb el verb «fileo»: «Simó, m'estimes...? Sí, Senyor, tu saps que t'estimo.» En català hem de traduir tots dos verbs per «estimar», però contenen matisos diferents, que apunten a una pedagogia de la concreció de l'amor.

L'«agape» és l'amor evangèlic per excel·lència, l'amor que estima per estimar. És l'amor fins a l'extrem de Jesús pels seus (Jn 13). Aquest amor, però, nosaltres l'hem d'humanitzar, l'hem de concretar i contextualitzar, i precisament el verb «fileo», amb el qual Pere respon a Jesús, i que Jesús fa seu en el tercer «Pere, m'estimes?», expressa aquesta manera concreta de viure l'amor. Aquest

DES DEL MONESTIR

Després d'esmorzar

itinerari de concreció de l'amor és molt important per al quart evangeli, i per a la comunitat del deixeble estimat a la qual va adreçat, fins al punt que el seu autor posa en llavis de Jesús aquella frase que sembla contradir la radicalitat del sermó de la muntanya, que demana d'estimar fins i tot els enemics: «Ningú no té un amor més gran —diu el Jesús de Joan— que el qui dona la vida pels seus amics» (Jn 15, 13). L'amor es verifica donant la vida pels amics. L'amor es viu, es concreta en l'àm-

L'amor es viu, es concreta en l'àmbit de l'amistat, en l'àmbit humà de la tendresa, de la delicadesa

bit de l'amistat, en l'àmbit humà de la tendresa, de la delicadesa i de l'elegància en les relacions interpersonals.

Elred de Rievall va escriure el seu tractat «Sobre l'amistat espiritual» precisament per ajudar els monjos a viure aquesta pedagogia de l'amor, presentant l'amistat com el context humà idoni per concretar el projecte de fraternitat de la Regla benedictina. És la mateixa pedagogia que Jesús proposa a Pere amb el seu diàleg. Per a Pere, que va negar el mestre i l'amic, aquest àmbit d'amistat dialogal que Jesús li ofereix i li renova, esdevé font de guarició i d'humanització, i el prepara per a la seva missió de pastor de la comunitat, que haurà de presidir com a servidor de la caritat, de l'«agape» dels seus germans.

PUNT DE VISTA

Va de justícia... i d'amor

Divendres Sant, mentre feia el viacrucis a la plaça de l'església de Calella, un ull fotogràfic va captar una imatge suggeridora: damunt el santcris es llegia la frase «Va de llibertat». Independentment que aquestes paraules hagin estat el lema electoral d'unes determinades sigles polítiques, la coincidència no buscada em va semblar teològicament significativa, i així com havia estat compartida amb mi la fotografia, també jo vaig compartir-la a les xarxes. No va passar gaire estona que, a més de nombrosos

Podem estar d'acord que a la presó no hi hauria d'haver ningú que no ha fet cap mal

«m'agrada», van aparèixer uns pocs comentaris d'enarborats defensors de la necessària neutralitat política dels ministres de l'Església...

Fa algunes setmanes, un company prevere em retreia d'haver promogut amb altres clergues, arran del referèndum de l'1 d'octubre i de l'empresonament de líders polítics i socials catalans, una defensa inequívoca dels drets nacionals del nostre poble des dels principis de la doctrina social de l'Església. Em va deixar perplex i entristit, quan em va dir fins i tot que jo era responsable d'haver enrarrit i dividit el clergat català...

Poc abans que fossin traslladats a Madrid, vaig tenir l'ocasió de ser dins de la presó de Lledoners i de conversar personalment amb sis dels qui estan essent jutjats al Tribunal Suprem. Tots ells irradiaven

CINTO BUSQUET

www.cintobusquet.cat
cinto.busquet@focolars.org

una serenor i una lluminositat que eren signe inconfusible d'autenticitat. Sense rancúnies ni odi envers qui els ha empresonats i els qui desitgen per a ells llargs anys de presó. Fermes en la defensa del que creuen legítim, malgrat que això pugui comportar patiment per a ells i per a les seves famílies...

Estic convençut que la gent de bona voluntat (i dins d'aquests hi voldria incloure tots els «de missa») podem estar d'acord que a la presó no hi hauria d'haver ningú que no ha fet cap mal, i molt menys gent de la vàlua moral i intel·lectual dels qui tenim asseguts encara a la banqueta dels acusats. Sí, diguem-ho clarament tots, ens sentim catalans o espanyols o bé catalans i espanyols. No va només de llibertat, va també de justícia i d'amor.

UN NOU LLINDAR

Flama pasqual de fraternitat i esperança

SEBASTIÀ
TALTAVULL ANGLADA
Bisbe de Mallorca

Setmana Santa i Pasqua han estat escenari d'una desgràcia inesperada a París i d'un atemptat contra comunitats cristianes —persones i esglésies— a Sri Lanka. Encara que per motius diferents, dues situacions males de digerir per la seva magnitud humana, perquè atacant els edificis també s'ataca les persones i els seus símbols més sagrats. Feien esborronar la pell les imatges d'una catedral encesa i una torre que es desplomava tota sencera, la creu dempeus il·luminada per la claror del foc, la imatge de la Verge emparada pels bombers. Eren les primeres imatges que ens arribaven d'una desgràcia sense precedents en un edifici de segles d'història i que el poble —tot el poble— estima com a seu.

Però, més que això, encara, el dia de Pasqua, podíem observar les imatges gravades d'un terrorista carregat amb una motxilla d'explosius, i caminant paral·lelament a la gent que anava entrant a l'església a Negombo (Sri Lanka) per celebrar amb goig l'Eucaristia pasqual. El resultat, més de tres-cents cinquanta morts i entre ells quasi cinquanta infants. És trist haver de pensar que «un home és una bomba» capaç de burlar-se de qualsevol sistema de seguretat i atemptar indiscri-

Hem de fer elogi de la valentia d'aquests cristians i cristianes que es mantenen fidels i perseverants en la fe

minadament contra la població innocent.

Què hi ha dins aquest cor i aquesta ment que el fa arribar a tal atrocitat? Quin concepte d'humanitat i salvació hi viu quan la immolació amb explosius el porta a un suïcidi premeditat? Avui, en molts indrets del món els cristians i membres d'altres religions són perseguits, violats els seus drets i sotmesos a una tensió que no deixa viure amb serenor i en pau. Una vegada més, hem de fer elogi de la valentia d'aquests cristians i cristianes que es mantenen fidels i perseverants en la fe.

Com a creients, volem que la pregària i la solidaritat per a tots ells i la situació que viuen sigui una resposta de consol. Posat en contacte amb l'arquebisbe de París, Mons. Michel Aupetit, el mateix matí després de l'incendi, m'enviava el seu agraïment i ens emplaçava a mantenir viva la flama de la fraternitat i l'esperança. Dues desgràcies que, unides de diferent manera a la Creu de Jesús, volem que trobin en No-saltres la resposta de la fe en Crist Ressuscitat, l'esperança en un canvi d'actituds i procediments i l'amor solidari que ens identifiqui amb el seu sofriment per transformar-lo en signes de vida.

El desafiament populista

L'ultranacionalisme global apel·la a la xenofòbia i l'aporofòbia entre les classes perdedores de la globalització

El Dignitatis Humanae Institute té la seu a la cartoixa de Trisulti (Itàlia). *Flickr.com.*

**RAFAEL
VILASANJUAN**
«Amb la crisi de refugiats del 2015 els moviments d'extrema dreta veuen l'oportunitat de tocar poder i troben l'argument que els faltava»

«Europa no ha sabut satisfer les necessitats de protecció dels pobles davant dels grans canvis del món contemporani. El replegament nacionalista no té propostes; és un *no* sense projecte. I aquesta trampa amenaça tot Europa: els que exploten la ràbia, ajudats per notícies falses, prometen una cosa i la contrària.» El març passat, el president de França, Emmanuel Macron, adreçava una carta oberta a la ciutadania europea per alertar davant dels *cants de sirena* dels populismes i assegurar que «és la civilització europea la que ens uneix, ens allibera i ens protegeix».

Macron i altres líders veuen a venir un desembarcament de la ideologia populista i xenòfoba en les eleccions del proper 26 de maig al Parlament Europeu de la mà de partits que, a més, branden una suposada proximitat als valors del catolicisme tradicional, amb picades d'ullet com l'oposició a les polítiques de gènere i la protecció de la família. Certament, el seu creixement ha estat ràpid i exponencial. Si el febrer del 2016, l'escriptor i professor Gabriel Magalhães prevenia en una entrevista al nostre setmanari del perill de fenòmens com «el fonamentalisme patriòtic associat a la tradició cristiana, que estan sorgint en països com Polònia o Hongria», avui ens tro-

bem que dels 27 estats membres del Consell Europeu, almenys onze estan governats en coalició o amb el suport de partits populistes.

«Aquests populismes-nacionalismes s'estan afirmant cada vegada més a Europa. És preocupant i perillós, com si es despertessin els vells dinosaures patriòtics que ja han provocat diverses guerres i han fet vessar molta sang», recorda Magalhães, que va ser distingit amb el Premi Memorial Bisbe Joan Carrera que atorga la nostra publicació. L'autor anota que aquest populisme nou «ja ha existit a Europa en altres èpoques: al segle XIX, a l'època romàntica, hi va haver un brot molt fort, i als anys vint i trenta, que va donar lloc al salazarisme a Portugal, al franquisme a Espanya, Mussolini a Itàlia o Hitler a Alemanya».

Si bé aquest renaixement dels populismes té els orígens en la Nouvelle Droite d'Alain de Benoist, a la França dels anys seixanta, l'eclosió electoral arriba als anys vuitanta amb el Front Nacional de Jean Marie Le Pen. Ara bé, Rafael Vilasanjuan, director d'Anàlisi i Desenvolupament Global d'ISGlobal, marca un punt d'inflexió més proper, la crisi de refugiats del 2015: «És llavors quan els moviments d'extrema dreta veuen l'oportunitat de tocar poder i troben l'argument

que els faltava per connectar les tres crisis: l'econòmica, el terrorisme i la identitària.»

Vilasanjuan subratlla el context en què «els partits convencionals van ser presa de les seves polítiques de retallades, que van collar els més vulnerables, les classes econòmicament més afectades i, per tant, amb més pors al futur». És així com es construeix un relat negatiu sobre el que ve de fora amb un doble argumentari: «D'una banda, creuen que s'enduran els pocs recursos socials disponibles enmig d'una crisi que ha retallat en serveis bàsics com la sanitat, l'educació o els ajuts (menjadors, dependència...); i, de l'altra, consideren que seran competència en els llocs de treball menys qualificats.»

El periodista Vilasanjuan constata al llibre *Les fronteres d'Ulisses* (Publicacions Abadia de Montserrat, 2019) «el silenci o l'assimilació immediata de les teories de l'extrema dreta per part de la resta de forces tradicionals. Tant a dreta com a esquerra» i per això considera que la principal victòria del populisme és «la difusió d'un relat que dona per fet que hi ha solucions fàcils a problemes complexos».

En aquest mateix sentit es pronuncia el president de la Comissió de Conferències Episcopals de la Unió Europea (COMECE), Mons. Jean-Claude Hollerich, al darrer número de *La Civiltà Cattolica*: «Els populismes volen gestionar els problemes reals dansant al voltant d'un vedell d'or. Construeixen una identitat falsa, denuncien els enemics i els acusen de tots els mals de la societat: per exemple, els immigrants o la Unió Europea. Els populismes uneixen individus, però no en comunitats on l'altre és una persona propera, un aliat en el diàleg i l'acció, sinó en grups que repeteixen els mateixos eslògans, que creen noves uniformitats, que són la porta d'entrada a nous totalitarismes.»

Creixement dels populismes i de la ultradreta

Gabriel Magalhães esmenta un factor principal que provoca el creixement dels populismes: «Hi ha una ruptura social en la classe mitjana europea (també als Estats Units), on trobem una part que s'ha quedat enrere i una altra part que tira cap amunt. Ha augmentat la desigualtat

social. Això és molt patent en una família (si comparem les possibilitats del més jove amb els drets que té el més vell) o al territori (entre les zones provincials que s'estan apagant i les grans ciutats, cada vegada més poderoses)». Per això, el portuguès denuncia que «hi ha una part de la societat a la qual no s'ha preparat per als nous reptes de la globalització i una altra que sí i que sempre ha tingut avantatges».

A aquesta anàlisi, Vilasanjuan hi afegeix «una quantitat no menyspreable de gent acomodada, de tradicions molt conservadores, que tenen també por que l'entrada massiva de gent amb altres cultures, idiomes o religions puguin arribar a imposar els seus costums». Una situació que Vilasanjuan considera improbable ja que els migrants «efectivament, venen amb els seus costums, però afeblits per les condicions per les quals han sortit; en molts casos, el que necessiten és sentir-se part de la comunitat d'acollida i, per tant, és més convenient pensar en com integrar-los».

El paradigma tecnològic també té un paper, a criteri de Magalhães,

**GABRIEL
MAGALHÃES**
«En aquest present sense memòria, els populismes tenen una bona oportunitat»

El ministre de l'Interior d'Itàlia, Matteo Salvini, s'ha referit a les persones rescatades en alta mar com a «carn humana». Pixabay.com.

RAFAEL VILASANJUAN
«La principal victòria del populisme és la difusió d'un relat que dona per fet que hi ha solucions fàcils a problemes complexos»

en la difusió d'aquests nous populismes: «Als joves estudiants que fan servir les tecnologies els falta una mica de memòria històrica, fet que ajudaria que aquests populismes perdesin força. Les tecnologies estan molt centrades en l'ara, no en el passat. Per tant, en aquest present sense memòria, els populismes tenen una bona oportunitat.»

I, alhora, també s'aprecia una deriva de la democràcia vers la tecnocràcia, amb la consegüent minva de participació ciutadana: «Les polítiques públiques estan en mans dels experts i les eleccions canvien molt poc la forma de fer política. Si les democràcies es tornen tan rígides, els problemes es queden sense resoldre, i això explica una mica l'auge d'aquests moviments», argumenta José Fernández-Albertos, investigador al CSIC i autor del llibre *Antisistema. Desigualdad económica y precariado político* [La Catarata, 2018] a *ElDiario.es*.

La franquícia de Steve Bannon

Una característica d'aquestes formacions populistes és la influència que hi tenen estratègics dels Estats Units que han acompanyat els candidats republicans més conservadors. És el cas de Steve Bannon, que va contribuir a encimbellar Donald Trump a la presidència dels Estats Units. Bannon ha fundat a Europa un *think tank* (grup d'influència), The Movement, per tal d'assessorar partits i moviments europeus de dreta i extrema dreta. La meta seria crear una mena d'Internacional del populisme i consolidar un gran bloc de dreta populista en el pròxim Parlament Europeu.

«Cadascun d'aquests grups és populista a la seva manera i es difícil que acabin creant un grup comú. Coincideixen, però, en el fet que tots són sobiranistes, és a dir, tots volen recuperar poder als seus estats nacionals i per tant afeblir la UE i ho faran a través de polítiques demolidores sobre immigració, drets socials i seguretat, principalment», analitza Vilasanjuan.

Una de les potes de The Movement és el Dignitatis Humanae Institute, que a la capçalera de la seva pàgina web declara la seva finalitat: «Defensar els valors judeocristians de la civilització occidental a través del reconeixement que l'home està fet a imatge i semblança de Déu.» El president honorífic d'aquest Institut és el cardenal Burke, que ha pres el relleu del cardenal Martino, tots dos

líders del sector més tradicionalista de l'Església i que han expressat en reiterades ocasions oposició doctrinal al papa Francesc. L'Institut opera a la cartoixa de Trisulti (construïda el 1204 i a 130 km de Roma) des de l'any passat i ha obtingut del Govern italià —l'home fort del qual és un *alumne avantatjat* populista, Matteo Salvini— el lloguer indefinit per dur-hi a terme el seu principal projecte: la creació de l'Acadèmia per a l'Occident judeocristià que acollirà dos-cents alumnes, seleccionats entre els moviments nacionalistes europeus, i que rebran una formació religiosa, política i tecnològica.

Mons. Hollerich, a l'article mencionat, i davant d'aquestes iniciatives ultracatóliques, observa que «un cristianisme autoreferencial corre el risc d'adoptar aquesta negació de la realitat i està en perill de crear dinàmiques que podrien devorar el mateix cristianisme. Steve Bannon i Aleksandr Dugin són els sacerdots d'aquests populismes que evocuen un fals món pseudo-religiós i pseudo-místic, que nega el cor de la teologia occidental, que és l'amor i l'amor de Déu pel veí».

De la mateixa opinió és Magalhães: «Les benaurances són tot el contrari del discurs populista. Pocs missatges hi ha més sincers i directes que el cristianisme i, per tant, el cristianisme no pot estar al costat dels populismes que ho prometen tot sense poder garantir res. Fins i tot el Brexit prometia moltes coses i ara veiem que és molt difícil fer-les. El cristianisme planteja coses que, d'entrada, afirma que són difícils —l'amor, carregar amb la creu, la via estreta, servir i lliurar-se als altres, fins i tot, si cal, patir— i això és una assegurança de versemblança per a qui escolta el missatge cristià.»

De cara a les properes eleccions europees, el mateix Magalhães, recorda que són uns comicis «que als països els serveixen molt per protestar, perquè les conseqüències no són immediates». I, en aquest sentit, conclou: «Espero que no hi hagi una victòria del populisme, seria desastrosos; encara que sí que pot haver-hi en algun dels països algun senyal que la gent no està contenta. I això cal acceptar-ho i treballar perquè les nostres societats siguin més igualitàries i més solidàries, perquè efectivament en els últims anys això ha fallat molt.»

SABER ESCOLTAR

El silenci també parla

Una professora em deia que, en les explicacions a classe, havia d'aconseguir dues coses: fer comprendre els temes i que els alumnes respectin el silenci. I afegia que, a les vuit del matí, els nois i noies ja no paren de xerrar.

També als grans ens és difícil fer silenci. Generalment, parlem a tort i a dret, si no som tímids. És curiosa la xerrera exagerada al tanatori i als temples quan no hi ha culte. Hi ha persones que parlen tant que obliguen els altres a escoltar-los, encara que tinguin pressa. Sovint, convertim la convivència en el que vulgarment s'anomena *el mercat de Calaf*.

De fet, aprenem que les paraules són necessàries i també arribem a l'experiència que el silenci és indispensable per comunicar-nos. I determinades cultures el veuen

com una font de reflexió i un camí d'espiritualitat.

La vida dels religiosos sol contenir moments llargs de silenci. M'he fixat que, en la Setmana Santa, hi ha processons anomenades *Del silenci*. També el missal romà mana moments de silenci en la litúrgia. El silenci és ben necessari per al diàleg amb Déu. Generalment, vivim en un món ple de sorolls. Un alumne em deia que estudiava les lliçons i alhora escoltava música. De vegades, quan no parlem, si estem amb una altra persona, sembla que acabem incòmodes.

Un teòleg comentava als alumnes el següent fragment apocalíptic: «Quan va obrir el setè segell, es feu un silenci al cel, cosa de mitja hora.» I, intel·ligent i irònic, afegia que aquesta dita bíblica era un dels

JOAN GUITERAS I VILANOVA

Canonge emèrit del Capítol Catedral de Barcelona / secretaria@catedralbcn.org

prodigis més grans de la Bíblia. Les coses grans solen succeir en el silenci. Les paraules ajuden la comprensió, però, de vegades, l'enfosqueixen. El cardenal Robert Sarah va dir: «El silenci no és absència; és manifestació d'una presència, la presència més intensa que existeix. En aquesta vida, allò que és veritablement important succeeix en silenci. La sang corre per les nostres venes sense fer soroll, i només en el silenci som capaços d'escoltar els batecs del cor.»

Les paraules són necessàries, però el silenci també és indispensable per comunicar-nos

P-J YNARAJA

Capellà del Montanyà
ynaraja@gmail.com

No, no en soc. Bé, i què, amb això ja en tinc prou? «Ai de mi si no anunciés l'evangeli!» (1Co 9,16).

Algú va dir: «Em dol l'Església.» No ho dic jo. En primer lloc, perquè la Santa Mare Església gaudeix de vitalitat i salut, malgrat que, en certs llocs, visqui un procés d'hivernació. El seu cor són els anacoretas i els monjos/es contemplatius. El cervell que la governa, els ordes religiosos lliurats a la caritat, des de les Germanetes dels Pobres, fins als Cotolengos, passant per Mans Unides, Ajuda als leprosos, Conferències de Sant Vicenç de Paül i tants centenars d'ONG, capitanejades per Càritas, que no falten enlloc. També gaudeix de «glàndules internes» que impulsen l'aparició de persones genials, profetes contemporanis de l'actualitat. Esmento sense torturar

A PROPÒSIT DE...

Jo no soc pederasta

la memòria: Chiara Lubich, Jean Vanier, Carles de Foucauld, Marta Robin, Roger Schutz, i tants altres que donen fe de la seva fe amb el seu testimoni i manera de fer. Els missioners certifiquen i condueixen la Gràcia pels diferents racons del món.

«Ai de mi si no anunciés l'evangeli» (1Co 9,16).

Jo no soc pederasta, si en fos, tantes víctimes dels meus delictes patirien tortura interior, desequilibris mentals, desesperança. Els

Els missioners certifiquen i condueixen la Gràcia pels diferents racons del món

meus crims serien, a més, vergonyosos.

Però, si malbarato electricitat, bombetes enceses inútilment, si desaprofito aigua irresponsablement, si la meva alimentació i beguda respon a un caprici costós, em lliuro al confort i al malbaratament, a gastar pensant només en mi mateix, i oblidat que, en aquest planeta hi ha milions de nens assedegats, on també hi ha molta fam i on tants éssers humans no tenen feina, si actuo així, les meves transgressions seran greus, però, a ulls de la nostra cultura, no seran vergonyoses.

«Ai de mi si no anunciés l'evangeli» (1Co 9,16).

Ara temo, això sí, perquè les circumstàncies sembla que obliguen els bisbes a limitar-se a exercir de policies, això sí que també em dol.

Vida eclesial

Aquesta setmana compartim el missatge pasqual de Francesc, recollim el llegat de Mn. Pere Oliveras, participem en la vetlla pels nous màrtirs, coneixem fra Eduard Rey i entrevistem Mons. Piero Marini

El papa Francesc presideix les celebracions del Tridu Pasqual

El missatge consolador de la Pasqua

AICA
Ciutat del Vaticà

«La resurrecció de Crist constitueix l'esdeveniment més sorprenent de la història humana, que testimonia la victòria de l'amor de Déu sobre el pecat i sobre la mort, i dona a la nostra vida un fonament tan sòlid com la roca.» Així ho va dir Francesc abans del res del *Regina caeli* el Dilluns de Pasqua.

«Jesús expulsa dels cors la por i anima encara més a anunciar als germans el que ha succeït», va afegir. Tots els evangelis, va comentar el Papa, ressalten el paper de les dones com els primers testimonis de la resurrecció. «Deixem-nos atrapar pel missatge consolador de la Pasqua i embolcallar per la seva llum gloriosa, que dissipa les tenebres de la por i de la tristesa. Jesús ressuscitat camina al nostre costat. Ell es manifesta als que l'invoquen i l'estimen.»

En el missatge previ a la benedicció *Urbi et orbi*, el Diumenge de Pasqua, el Pontífex va clamar per la pau al món i va instar a promoure el diàleg. Va demanar el final dels conflictes a Síria, Israel i Palestina, Líbia, el Sudan i el Sudan del Sud, Ucraïna, Veneçuela i Nicaragua. En el seu missatge va recordar les víctimes dels atemptats contra temples catòlics i hotels a Sri Lanka.

Francesc va convidar a identificar els trets de Crist ressuscitat: «És viu, és la nostra esperança i el que Ell toca es fa nou. Ens vol vius, ens acompanya i ens espera, no per condemnar-nos, sinó per tornar a començar. En moments de desolació, ens torna la força i l'esperança.»

El Bisbe de Roma va proposar als líders mundials que Jesucrist «faci de nosaltres constructors de ponts, no de murs. Que Ell, que ens dona la seva pau, faci cessar el fragor de les armes, tant a les zones de guerra com a les nostres ciutats, i impulsi els líders de les nacions a treballar per posar fi a la cursa d'armament i a la propagació preocupant de les armes». Va animar tota la humanitat a «obrir els cors a les necessitats dels indefensos, els pobres, els desocupats, els marginats, els que ens truquen a la porta buscant pa, refugi o el reconeixement de la seva dignitat».

En la Vetlla Pasqual, Francesc va demanar donar un lloc central «a Jesús ressuscitat», «no deixar-se endur pel mar dels problemes» i «mirar la vida com Déu la mira». Durant la celebració, va batejar vuit persones de diferents nacionalitats. En l'homília, va destacar que «Déu treu les pedres més dures, contra les quals s'estavellen les esperances i les expectatives: la mort, el pecat, la por, la mundanitat. La història humana no acaba davant d'una pedra sepulcral, perquè avui descobreix la pedra viva que és Jesús ressuscitat». Per això, va instar a preguntar-se quina és la pedra que cadascú ha de moure, indicant que «cada cristià està cridat a descobrir en el qui està viu Aquell que mou les pedres més pesades del cor, perquè és Ell qui ve per fer-ho tot nou, per moure les nostres decepcions».

Finalment, va recordar que «Jesús no és un personatge del passat, sinó una persona que viu avui i que no se la coneix en els llibres d'història, sinó que es troba a la vida. La Pasqua ens ensenya que el creient està cridat a caminar al·l'encontre del qui viu i do-

PAPA FRANCESC
«Jesús ens vol vius, ens acompanya i ens espera, no per condemnar-nos, sinó per tornar a començar»

ESGLÉSIA EN SORTIDA

No tinguis por del micròfon

No tenia por el papa Francesc de les preguntes que li feia el periodista Jordi Évole a l'entrevista que fa poc va emetre la Sexta al programa *Salvados*. Diuen que al periodista i al seu equip els va costar quatre anys i mig d'aconseguir aquesta entrevista. L'heu vista? Heu vist amb quina serenor confronta les preguntes el Pontífex? Algunes certament d'incòmodes... Heu notat la seva proximitat i humanitat quan les respon? Heu percebut els seus silencis? Hi ha veritat, humilitat i proximitat. La por als mitjans; a la palestra, a l'àgora mediàtica... No la detecto a l'entrevista del papa Francesc. No tindrien aquesta por del micròfon els primers deixebles amb el seu mestre Jesús condemnat a mort en creu? Ara, en temps pasqual, la veu ja no és nostra, és de l'Esperit. La por la venç l'Esperit, la confiança, la veritat viscuda honesta i humil... No tinguem por de dir i d'anunciar humilment la nostra fe; d'anunciar amb el testimoni i l'alegria de viure en Crist; no tinguem por de cap més micròfon.

nar-li un lloc central a la vida, perquè el Ressuscitat ens transformi».

El Pontífex va encapçalar el Divendres Sant el tradicional Via Crucis al Colosseu romà. En aquesta ocasió les meditacions van anar a càrrec de la missionera de la Consolata Eugenia Bonetti, que va reflexionar sobre «els nous crucificats d'avui». Al llarg de les 14 estacions es va fer visible el drama de les víctimes del tràfic de persones, els menors mercantilitzats, les dones forçades a prostituir-se i els migrants.

El mateix Divendres Sant, Francesc va presidir la celebració de la Passió del Senyor a la basílica de Sant Pere. El predicador de la Casa Pontifícia, el P. Rainiero Cantalamessa, va pronunciar l'homília amb el títol *Menyspreat i rebutjat pels homes*.

La tarda del Dijous Sants, Francesc va celebrar la missa de la Cena del Senyor a la presó de Velletri, on va rentar els peus a dotze reclusos i va assenyalar que «és veritat que hi ha problemes a la vida: discutim entre nosaltres, però això ha de ser una cosa passatgera, perquè als nostres cors ha d'haver-hi sempre aquest amor de servir l'altre, d'estar al servei de l'altre».

Foto: El Papa imparteix la benedicció «Urbi et orbi».

JORDI SÀNCHEZ TORRENTS

Barcelona

La ubicació de la casa d'acollida respon al nou model d'acció social de Càritas diocesana i al Pla Pastoral

El llegat de Mossèn Pere Oliveras Lapostolet

«La parròquia no és una estructura caduca», remarca el papa Francesc a l'encíclica *Evangelii gaudium*. En sintonia, el Pla Pastoral diocesà de l'arquebisbat de Barcelona, en l'eix dedicat a la fraternitat, anima les parròquies a renovar-se i adaptar-se des del punt de vista administratiu però també pel que fa a la seva missió en la societat.

Amb la posada en marxa de la casa d'acollida «Mossèn Pere Oliveras Lapostolet», a la parròquia de Santa Maria de Sants de Barcelona, l'Església de Barcelona fa un pas més en aquesta missió de parròquies de portes obertes.

«Les parròquies han de ser espais de comunitat, de trobada, de portes obertes; en definitiva, espais de vida», constata Eduard Sala, membre de la comunitat parroquial Mare de Déu dels Dolors i cap d'Acció Social de Càritas diocesana de Barcelona. D'aquí que

la ubicació de la casa d'acollida «Mossèn Pere Oliveras Lapostolet» serveixi d'exemple tant pel que fa al nou model d'Acció Social de Càritas Barcelona, aprovat el gener del 2017, com al Pla Pastoral Diocesà *Sortim!*

«Des de Càritas diocesana de Barcelona ens posem al servei de les parròquies, de les seves Càritas parroquials i arxiprestals, per acompanyar-les en les accions i projectes socials que ja desenvolupen, així com en aquells que vulguin posar en marxa», reflexiona Eduard Sala. «Cada comunitat hauria de partir de la realitat social del seu entorn immediat, dels recursos existents i de les necessitats, i s'hauria de formular la pregunta "i si, a partir d'ara, féssim/deixéssim de fer...?" i plantejar tota mena de propostes (incloses les que semblen inversemblants o "boges"), perquè massa sovint només gestionem el que coneixem des del que hem fet sempre, mentre que caldria tenir els ulls oberts i imaginar noves possibilitats.»

En aquest sentit, el cap d'Acció Social de Càritas no dubta a fer propostes concretes. Així, davant l'emergència i precarietat habitacional de la diòcesi de Barcelona, proposa que les parròquies habitin espais per a la trobada i la celebració. «Moltes persones viuen en habitatges compartits en què ni tan sols tenen dret a disposar de la sala d'estar-menjador, aleshores, per què no obrir els espais parroquials perquè tinguin un lloc digne on celebrar els aniversaris o altres festes familiars?» Davant d'un altre llast com és el de la soledat, que pateix especialment la gent gran,

CARME MUNTÉ
Barcelona

Fotos: Càritas diocesana de Barcelona

El centre s'ha construït a la rectoria de Santa Maria de Sants.

Assistents a la inauguració, visitant les instal·lacions.

molt especial i generosa, que donava tot el que tenia als pobres, acollia persones en situació de vulnerabilitat a casa seva i en aquesta acollida involucrava membres de les tres comunitats parroquials en què col·laborava: les parròquies de la Mare de Déu dels Dolors, de Santa Maria de Sants i de Sant Medir».

Quan Mn. Oliveras va morir, l'any 2007, va llegar la seva casa familiar per convertir-la en casa d'acollida, però no va ser possible per qüestions administratives. Finalment, s'ha acabat construït damunt de la rectoria de Santa Maria de Sants. D'aquesta manera, el cardenal Joan Josep Omella, el diumenge 24 de març, va inaugurar aquest centre amb capacitat per a setze persones gestionat per Càritas diocesana de Barcelona. Un projecte al qual es van destinar els més de 35.000 euros recaptats en el Gospelfest celebrat a l'Auditori Fòrum de Barcelona el 16 de novembre.

«Està destinat a persones que necessiten un acompanyament intensiu mentre aconsegueixen refer la seva vida», explica Eduard Sala. «Com l'arbre de Mambré, la casa d'acollida és un lloc on recuperar forces i emprendre el vol.» Les setze places d'aquest nou equipament se sumen a les 1.351 actuals de què disposa Càritas diocesana de Barcelona, que estan repartides en 335 pisos unifamiliars, 31 centres residencials i 25 pisos compartits.

D'aquesta manera, el llegat de Mossèn Pere Oliveras Lapostolet, conegut al barri de Sants com el mossèn dels pobres, continua endavant.

proposa espais de conversa i de trobada: «Per a molta gent gran l'única conversa que tenen al llarg del dia és en el moment d'anar a comprar el pa. I si les parròquies habilitessin un espai còmode on les persones grans poguessin trobar-se un cop acabada la missa?»

Un espai on recuperar forces i reprendre el vol

La casa d'acollida «Mossèn Pere Oliveras Lapostolet» sorgeix de l'experiència comunitària al voltant d'un capellà diocesà «tocat per l'ànima», tal com destaca Sala, que el defineix com «una persona

+ CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES

**CENTRE MÈDIC
PLAÇA MOLINA**

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h
Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 10 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN:

Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

La Comunitat de Sant'Egidio fa memòria de tots aquells que han ofert la seva vida per l'Evangelí en els darrers anys

Vetlla de Pregària pels nous màrtirs

Agustí Codinach

MACIÀ GRAU
Barcelona

Cada any, aprofitant el marc de la Setmana Santa, totes les ciutats del món on la Comunitat de Sant'Egidio és present organitzen una Vetlla de Pregària per fer memòria de tots aquells que en els darrers anys han ofert la seva vida pels pobres i l'Evangelí. Aquesta tradició ajuda a recordar que a l'actualitat encara hi ha molts llocs on la gent és assassinada pel simple fet d'anar a missa, i on es cremen esglésies i escoles cristianes a causa de l'odi a la fe, tal com ha explicat el papa Francesc en nombroses ocasions: «Al segle XXI la nostra Església és una Església de màrtirs.»

Quatre creus, quatre regions

A Barcelona, la Vetlla de Pregària es va celebrar el dimarts 16 d'abril a la basílica dels Sants Màrtirs Just i Pastor, i va estar presidida pel cardenal arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella, juntament amb Mn. Armand Puig, rector de la basílica. La pregària la van seguir més d'un centenar de persones, que van omplir el temple i van participar en els cànctics que van acompanyar tota la vetlla.

La celebració va començar amb unes paraules del cardenal Joan Josep Omella, que va destacar per damunt de tot la importància que té l'amor de Déu: «Els màrtirs són tes-

timonis de l'amor de Déu, que ens vol veure a tots com a germans. Tots venen de l'amor, viuen en l'amor i es donen a l'amor.» Com va explicar el mateix arquebisbe de Barcelona, és precisament aquest amor de Déu el que dona força a les persones que pateixen o han patit persecució per motius de fe i, per tant, el que les ajuda a seguir vivint en pau: «Moltes situacions on nosaltres hi veiem patiment, els màrtirs hi veuen Jesucrist, i Ell és la pau.» La seva intervenció va acabar amb una petició a Déu perquè «desaparegui la persecució per raó de raça, naixement, llengua o religió.»

Després de la seva homilia es va viure un dels moments més emotius de la vetlla, quan diversos voluntaris van encendre una espelma per recordar un per un cadascun dels que han mort en els darrers anys per l'Evangelí arreu del món. Per fer-ho de manera organitzada, es van dividir els màrtirs en quatre seccions, segons la regió del món on vivien: Àfrica, Amèrica, el Pròxim Orient i Europa. D'altra banda, a mesura que s'anava recordant el seu nom, es col·locaven també quatre creus darrere l'altar, que van simbolitzar totes les comunitats cristianes que en ple segle XXI segueixen patint persecució pel simple fet de mostrar el seu amor a Déu.

CARDENAL OMELLA

«Moltes situacions on nosaltres hi veiem patiment, els màrtirs hi veuen Jesucrist, i Ell és la pau»

CARME MUNTÉ
Redacció

Fra Eduard Rey, nou president de la Unió de Religiosos de Catalunya

«Reduir-se no és sinònim de desaparèixer»

Als seus 41 anys, el barceloní Eduard Rey ha afegit una nova responsabilitat a la que ja tenia com a provincial de Catalunya i Balears dels Caputxins, orde al qual va entrar amb només 19 anys. Els religiosos i les religioses catalans l'han escollit nou president de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC), en substitució del claretià Màxim Muñoz, que ho ha estat els darrers vuit anys. «Afronto aquesta nova etapa amb ganes de conèixer la diversitat religiosa a Catalunya», ha expressat Rey. Durant dotze anys ha estat mestre de novicis al convent dels Caputxins d'Arenys de Mar, responsabilitat que li ha permès aprofundir en l'essència de la vida religiosa, mentre que ara li tocarà aprofundir en la seva enorme diversitat.

Segons ha destacat Rey, l'URC «és un lloc de trobada i de formació entre tots els que compartim una forma de vida que té els seus distintius comuns en els tres vots

(pobresa, castedat i obediència), però la manera d'abordar-los, de viure'ls i d'organitzar-nos és profundament diferent».

En una entrevista concedida a Ràdio Estel, en concret a l'espai *Temps de diàleg*, dirigit i presentat per Ignasi Miranda, fra Eduard Rey ha reflexionat al voltant de la crisi de vocacions a la vida religiosa. I ho ha fet amb una gran dosi de realisme: «Estem en un moment en què no podem dir que la vida religiosa s'estigui envellint, sinó que ja ha envellit, de manera que ja podem albirar com serà d'aquí a 10 o 20 anys.»

Dit això, també ha remarcat que «reduir-se no és sinònim de desaparèixer, són dues coses diferents», i ha afegit que «del que es tracta és de viure la vocació amb passió i amb tot el cor, de manera que la nostra forma de vida sigui atractiva per a altres persones». Per a fra Eduard Rey, ser religiós o religiosa no és tant optar per una forma de vida concreta, com respondre al que Déu et demana. «Sentir que Déu et crida és el que t'empeny cap a una forma de vida concreta.»

La Unió de Religiosos de Catalunya va néixer l'any 1980 i està formada pels responsables de les congregacions i instituts de vida religiosa presents a Catalunya. Celebra dues assemblees cada any i impulsa el treball conjunt entre els religiosos, la formació compartida i la seva aportació a la societat.

La junta directiva de l'URC també la integren la germana Rosa Masferrer, de les Religioses de Sant Josep de Girona (vicepresidenta); i com a vocals el pare Eduard Pini, de l'Escola Pia de Catalunya, la germana Mercè Arimany, de les Hospitalàries de la Santa Creu, la germana Maria Rosa Masramon, Dominica de l'Anunciata, el pare Llorenç Puig, jesuïta, i el germà marista Lluís Serra com a secretari general.

«Sentir que Déu et crida és el que t'empeny cap a una forma de vida concreta»

Fra Eduard Rey va néixer a Barcelona el 1977.

Mons. Piero Marini, president de la Comissió Pontifícia per als Congressos Eucarístics Internacionals

«A l'Església hi ha tants problemes que ens oblidem de la litúrgia»

El rostre de Mons. Piero Marini ens resulta molt familiar. Durant vint anys ha estat mestre de les celebracions litúrgiques pontifícies, sempre al costat de Joan Pau II i també amb Benet XVI. Mons. Marini, actualment president de la Comissió Pontifícia per als Congressos Eucarístics Internacionals, ha rebut el V Memorial Pere Tena de Pastoral Litúrgica pel seu servei en l'«aplicació de la renovació litúrgica impulsada pel Concili Vaticà II».

Què suposa per a vostè rebre aquest Memorial?

Significa que ja tinc uns quants anys [riu]... m'he alegrat de rebre'l perquè és un record de Mons. Pere Tena i també és un reconeixement a la meua vida al servei de la litúrgia: he passat 20 anys treballant en organismes de la Santa Seu sobre la reforma litúrgica i 20 més en les celebracions del Papa. Són les dues etapes que més m'han marcat a la vida.

De quina manera l'han marcat?

Vaig arribar a Roma l'1 d'octubre del 1965, amb 23 anys, tot just ordenat, i vaig començar a treballar en organismes vaticans. Va ser una etapa de 20 anys, un dels períodes més grats i enriquidors de la meua vida perquè tots els experts de litúrgia, d'arreu del món, es reunien a Roma. He conegut els grans experts de la litúrgia d'aquell temps. Em va engrescar aquest clima. El 1987 em van demanar d'actuar com a responsable de les celebracions del Sant Pare. I vaig començar a viatjar arreu del món amb Joan Pau II i a conèixer totes

les esglésies particulars perquè al Papa li agradava sortir de Roma. A Polònia, durant el comunisme, no es permetien predicacions fora de l'església i ell s'havia marcat que evangelitzar significa sortir. Per això sortia contínuament de Roma i d'Itàlia. Això m'ha marcat molt perquè he pogut conèixer una mica tota l'Església.

Molta feina li devien donar les Jornades Mundials de la Joventut...

He participat en totes les JMJ des de Buenos Aires fins a Colònia. Sempre he tingut diversos problemes amb aquestes litúrgies. Hi havia aspectes positius i negatius. Moltes vegades em feia l'efecte que era un festival més que una litúrgia. Crec que són unes celebracions multitudinàries per dues raons: perquè hi ha el Papa i perquè són viatges molt econòmics. Després de les JMJ molts joves se'n tornen a casa i ja no els veiem més a la litúrgia, a missa. On són els sentinelles del matí de Joan Pau II? On han anat aquestes joves? Sempre m'he fet preguntes sobre aquestes JMJ. Un any m'agradaria que se celebrassin sense que hi hagués el Papa. Quants joves hi participarien? D'una banda, crec que a Occident

que les coses importants passen per davant de les secundàries. El Papa que millor ha entès i més ha entrat en la litúrgia és Pau VI. Crec que és un problema que sempre tindrem a l'Església. La litúrgia és una escola i hem d'anar a l'escola un diumenge rere l'altre, perquè si no hi anem, no aconseguirem ser cristians. Aprenuem a viure com a cristians! La litúrgia és l'arrel de tota la vida cristiana.

La inculturació continua sent el principal repte?

A Joan Pau II li agradava molt la inculturació: veure que els pobles resen, manifesten la manera de viure la fe en les diferents cultures. Això era molt important per a ell, per a l'Església d'avui, de demà i d'ahir. La inculturació continua sent un dels reptes pendents de la litúrgia. Quan en l'Església van sorgir les litúrgies, eren inculturades: a Bizanci va aparèixer la bizantina; a Roma, la romana; a Egipte, la copta; a Síria, la caldea... cada Església té la seva litúrgia pròpia, diferent, però la mateixa fe. La participació significa inculturació.

Aquest és un dels temes que es treballarà en el proper Sínode sobre l'Amazònia.

Els indígenes tenen un gran respecte per la natura. És una cosa molt difícil poder expressar la litúrgia en la seva cultura. El primer és que nosaltres coneguem la seva cultura. La coneixem? Coneixem la seva llengua? Els seus costums? Després ja veurem com inculturat la litúrgia.

hem subratllat massa el papat. Tenim la sort de tenir un Papa que presideix tota l'Església, això és important, però en els darrers segles n'hem exaltat massa la figura. Cal potenciar la sinodalitat, que és una manera de viure. Sempre m'han deixat un interrogant les JMJ.

Valorem prou la litúrgia?

La dificultat és que a l'Església hi ha tants problemes: els pobres, els joves, els migrants... que ens oblidem de la litúrgia. Si ens oblidem de la litúrgia, on aprenem, com diu el Concili Vaticà II, el veritable esperit cristià?, quin esperit tenim si no tenim la litúrgia?

Cal més formació en els laics?

No és culpa dels laics, sinó dels capellans, dels bisbes, dels cardenals... perquè no han assimilat encara aquest esperit de la litúrgia del Concili Vaticà II. Per sort hem passat d'una litúrgia clerical a una litúrgia del poble. En la litúrgia aprenem a ser cristians, si no ho aprenem allí, no som cristians. Encara no s'ha aplicat completament el Concili Vaticà II, encara no ha entrat en gaires persones i això és un problema.

Per on passa la solució?

La solució passa per adonar-nos

«Per sort hem passat d'una litúrgia clerical a una litúrgia del poble»

Tradicció i qualitat al servei de l'hostaleria des de 1880

Venda T 93 318 14 95
F 93 412 44 45
Roger de Llúria, 12-14
08010 Barcelona

Lloguer T 93 308 01 04
F 93 308 71 93
Pg. de la Verneda, 150
08030 Barcelona

CASA GAY S.A.

www.casagay.com

Llibreria Abadia

UN LLIBRE ESPECIAL PER A UN DIA ESPECIAL

Amb pàgines per escriure, dibuixar o enganxar el que vulguin. Hi trobaran moltes coses que han après a la catequesi i també cançons i pregàries.

A la **LLIBRERIA ABADIA** també hi trobareu obsequis especials com ara: anells, arracades, medalles, polseres i figures de ceràmica.

Llibreria Abadia · c. Ausiàs Marc, 92-98 · 08013 Barcelona
T. 93 245 03 03 · llibreria@pamsa.cat

SIGNES D'AVUI

Àngels i dimonis en els «mass media»

Es pot creure o no en els àngels i els dimonis, però les seves conseqüències són palpables. La creença afirma que es tracta d'éssers espirituals, la finalitat dels quals, segons l'etimologia, és ser missatgers de la divinitat. Els dimonis, al principi, no n'eren, sinó que van sorgir de la corrupció d'uns àngels que van trencar la connexió amb la font de la bona notícia. A partir d'aquí, l'enfrontament és continu.

Sempre que els àngels apareixen en la vida d'una persona o d'un col·lectiu, com passa amb Maria, llancen el seu primer missatge: «No tinguis por.» La por és el sentiment que dinamita la llibertat, per això tots els tipus de poder, per consolidar-se, intenten inocular-lo. Els àngels, com a missatgers de Déu, saben que on hi ha por no existeix

l'amor ni la llibertat. Quan els àngels s'apareixen als pastors, després d'insistir en la premissa oficial de treure la por, anuncien una bona notícia que portarà a tot el poble una gran alegria. Els àngels es dirigeixen també als col·lectius. Les bones notícies alegren tot el poble, no només unes minories selectes. Ja no hi ha por, sinó alegria. Quan Jesús es troba resant a l'hort de les oliveres, moments previs a la seva passió, se li apareix un àngel que el conforta.

Els dimonis, tal com Eva reconeix

On hi ha por no existeix l'amor ni la llibertat

LLUÍS SERRA LLANSANA
llserrall@gmail.com

al paradís terrenal, muten l'aparença i enganyen els humans: «La serp m'ha enganyat.» Jesús, després del temps al desert, és temptat pel diable, que sap prémer els ressorts més profunds de la persona per aconseguir els seus objectius. Jesús, quan parla del dimoni, afirma que és mentider i pare de la mentida. El primer que s'esfondra és la veritat. Els homes i les dones deixen de ser germans, i desperta en ells l'instint assassí. Engany, temptació, traïció, mentida...

Els mitjans de comunicació, les xarxes socials, serveixen perquè els àngels puguin fer-nos arribar els seus missatges de llibertat, amor, veritat, alegria..., però també els dimonis, sabedors que les mentides s'estenen per tot arreu, hi circulen amb relativa impunitat.

VICTÒRIA MOLINS, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

Actualment, es parla sovint dels *menes*, una manera de simplificar la frase que té una connotació molt forta: menors no acompanyats. Són aquells nois menors de 18 anys que, per circumstàncies de la vida, han arribat a casa nostra, la majoria procedents del Marroc o d'Algèria i que deambulen pels nostres carrers de dia i, el que és pitjor, de nit. Aquests nois depenen de la DGAIA, Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència i, en principi, estan internats en pisos i centres educatius. Dic en principi, però la realitat del moment és massa forta per atendre aquest nombre incontrolat de menors.

Juntament amb aquests marrecs que viuen en condicions molt fortes per a la seva edat, hi ha els joves ex

FINESTRA A LA VIDA

Reflexions d'un antic «mena»

tutelats —els que ja han fet 18 anys— que formen part d'aquesta joventut que anomenem *ni-ni*, ni estudien, ni treballen.

Més d'una vegada he escrit sobre aquesta situació, una de les més fortes i perilloses de la nostra societat actual. Jo no soc qui per donar solucions ni n'estic capacitada. Però no puc deixar de patir per tants casos concrets que conec i amb els quals ens trobem cada dia: actituds violentes de nois que, abans d'arribar a l'edat adulta, ja coven un odi a la societat que els fa impresentables i dels quals fugim perquè es dediquen als robatoris. Una de les conseqüències d'aquesta situació és la tendència que tenim de generalitzar i de pensar que tots els joves marroquins són lladres. Quan arribes a conèixer aquests nois, comences a

comprendre'ls i estimar-los.

Avui em quedo amb la pregunta que m'ha fet un extutelat que durant dos o tres anys va formar part d'aquest col·lectiu tan vulnerable i que va acabar a la presó. No ha tingut mai família —la mare soltera va morir en el part— i només ara, amb uns anys de presó, ha fet un meravellós canvi interior.

Aquesta ha estat avui la seva pregunta: «Com podré saber jo ser pare i formar una família si no he estat mai fill ni he conegut la vida familiar?»

Només he sabut fer-li una abraçada perquè almenys sentís la tendresa d'una mare.

Quan coneixes aquests nois, els comences a comprendre i estimar

**Testimoni d'antics escolans convertits
en autèntics referents**

Montserrat, bressol de talent musical

SALVADOR MAS
«Montserrat ha estat decisiu per a la meua vida, allà vaig conèixer la gran música»

Des de fa més de 8 segles, una mitjana de 12 nois procedents d'arreu de Catalunya ingressen cada any a l'Escolania de Montserrat per formar part d'un cor únic al món i d'una escola que cuida especialment la vessant humana i musical. Durant els quatre anys que dura l'estada, els escolans queden totalment immersos en la música, que aprenen diàriament mitjançant l'estudi del llenguatge musical combinat amb els assajos del cor.

Aquest tipus de model educatiu, que fins fa pocs anys era únic al nostre país, fa que molts escolans decideixin seguir amb la seva formació musical en sortir de l'Escolania, fins al punt que molts d'ells s'han acabat dedicant professionalment a la música. Gràcies a la base que els va oferir l'estada a Montserrat i al treball realitzat posteriorment, alguns d'aquests joves que van entrar a l'escolania fa molts anys s'han acabat convertint en autèntics referents musicals al nostre país.

SALVADOR MAS

Un exemple de l'empremta que ha deixat Montserrat el trobem en la figura de Salvador Mas i Conde, director

d'orquestra que ha treballat a països com Alemanya, on va dirigir la Simfònica de Baden Württemberg (1985-91), o Holanda, on va treballar amb l'Orquestra Simfònica de Limburg (1988). L'interès de Mas per l'Escolania li va sorgir quan només tenia quatre anys, en el moment que va sentir les veus dels escolans per primera vegada: «Després de sentir per la ràdio com cantaven els escolans li vaig dir al meu pare que volia anar a Montserrat, i finalment hi vaig entrar l'any 1959, amb 8 anys.»

El que més destaca Salvador Mas de la seva estada a l'Escolania, que va estar marcada per la pugna entre l'abat Aureli Escarré i el règim franquista, és l'ambient que envoltava el seu dia a dia: «Hi vaig trobar un ambient i unes persones capaces de fer créixer la llavor que un té dins.» És per això que el mateix Mas recorda el monestir com un «autèntic far, que irradiava espiritualitat, cultura i catalanitat».

Aquest far que descriu Salvador Mas és precisament el que li va permetre conèixer la que denomina com la gran música, que després

ha esdevingut essencial en el seu futur com a músic: «Montserrat ha estat decisiu per a la meua vida, allà vaig conèixer la gran música. Sense Montserrat potser avui no hauria estat músic.»

És per aquest motiu que Salvador Mas ha mostrat sempre el seu agraïment a l'Escolania, que considera com a casa seva: «Montserrat primer de tot és casa meua, quan hi vaig estic amb la meua família. La meua gratitud és immensa i perenne per tot el que vaig rebre.»

VICENÇ PRUNÉS

Una altra de les persones que deuen la seva carrera musical a l'Escolania és Vicenç Prunés, actual professor de piano a Montserrat i titular de l'orgue Josep Maria Riera de Granollers, on també treballa com a professor del Conservatori. A més, seguint l'exemple històric d'exescolans arreu del país, Prunés també desenvolupa una tasca de dinamització musical en el seu entorn mitjançant la Fundació Pro Música Sacra Granollers (www.musicasacragranollers.org).

L'experiència que Prunés recorda de l'Escolania és molt positiva, ja que com explica, des de la seva entrada l'any 1971 va poder gaudir d'un gran ventall de possibilitats a tots els nivells: «L'experiència que en conservo és fer-me gran individualment i en companyia alhora, i amb un munt de possibilitats artístiques i culturals que hauria estat impossible viure fora de l'Escolania, i més en aquells moments de finals de la dictadura franquista.»

D'entre tots els valors que va adquirir en la seva estada, Prunés en destaca per damunt de tot la responsabilitat vers un mateix i els altres, però sobretot l'aspecte musical, ja que va ser a Montserrat on va aprendre a viure la música: «Nota rere nota, la música ens anava calant la sensibilitat, sense ser-ne conscients, per pura osmosi de contacte. A les escoles de música s'ensenya o s'aprèn música. A l'Escolania simplement es viu la música, no pot haver-hi millor escola.»

Aquest aprenentatge, sumat a la formació espiritual i humana que li va transmetre la comunitat benedictina, han fet que Montserrat sigui un dels pilars en la trajectòria de Prunés, que quan mira enrere, sempre té un record per l'Escolania:

Daniel Mestre.

Roger Padullés.

VICENÇ PRUNÉS
«Nota rere nota, la música ens anava calant la sensibilitat, sense ser-ne conscients, per pura osmosi de contacte»

DANIEL MESTRE
«Un cop ets fora és quan veus la importància de tenir una formació tan intensa que altres nens de la meua edat no havien tingut»

ROGER PADULLÉS
«Estar a l'Escolania em va ajudar moltíssim, em va donar moltes facilitats a nivell musical»

«Si trec el cap per les finestres de la meua vida, en moltes d'elles hi veig Montserrat al fons.»

DANIEL MESTRE

Escolà des de l'any 1983 fins al 1987, Daniel Mestre ha dedicat tota la seva vida a la música, ja sigui com a professor o com a director de cor i d'orquestra. Actualment és docent a l'Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC), i també imparteix classes al Conservatori Superior del Liceu, on porta el cor de cambra de cantants.

Tot i que el gust per la música li va venir per tradició familiar, ja que el seu oncle és el pare Bernabé Dalmau, el seu ingrés a l'Escolania li va permetre obtenir una formació musical molt sòlida, en un moment en què Montserrat era un dels pocs referents que hi havia pels estudiants de música. De la mateixa manera que els seus companys, Mestre destaca la immersió musical que va viure a l'Escolania com un dels fets que van marcar la seva estada: «Allí estàs immers totalment en la música, des del matí fins a la nit estàs familiaritzant-hi, i a més tens oportunitats de fer gravacions, concerts, i gires.» Precisament, les gires que fan els escolans són un dels trets principals que Mestre manifesta que són únics de l'Escolania, i que el van impressionar quan era petit: «Vaig tenir l'oportunitat de viatjar

Salvador Mas.

Vicenç Prunés.

perquè les ensenyances de mestres com el pare Ireneu o el germà Odiló puguin perdurar.

ROGER PADULLÉS

Roger Padullés va fer els seus primers passos com a tenor professional el 2005, quan va començar a ser membre de l'estudi d'òpera d'Estrasburg. Guanyador del premi Plácido Domingo (2009), Padullés s'ha consolidat els darrers anys com un solista d'àmbit internacional, i actualment realitza una gira per Catalunya cantant la *Cançó d'amor i de guerra*. Padullés va ingressar a l'Escolania l'any 1985, seguint l'exemple del seu germà gran: «Vaig entrar a l'Escolania perquè el meu germà també hi era. En visitar-lo cada cap de setmana vaig anar coneixent com era, i sempre vaig tenir moltes ganes d'entrar-hi.»

Com explica, la seva experiència a Montserrat li va permetre adquirir moltes habilitats que han estat clau a la seva carrera professional i que l'han diferenciat d'altres cantants: «Estar a l'Escolania em va ajudar moltíssim, em va donar moltes facilitats a nivell musical. El pare Ireneu, per exemple, ens feia llegir partitures a primera vista, i això m'ha ajudat molt a nivell professional.»

amb els escolans a Viena i a Terra Santa, en un viatge que recordo especialment.»

Pare de tres fills, Daniel Mestre recomana anar a l'Escolania a tots els que vulguin tenir una bona formació tant musical com humana, tot i que també explica que l'experi-

ència es valora més amb els pas dels anys: «Un cop ets fora és quan veus la importància de tenir una formació d'aquest nivell i que altres nens de la meua edat no havien tingut.»

Ara, el seu repte es poder transmetre tots els valors que hi va aprendre als seus fills i als seus alumnes,

25 anys

Ràdio Estel

espai de trobada, participació i diàleg

Salut natural per a tothom

cada dia a les 12.35h
amb la participació dels oients

93 409 27 71 / 72

SEGUEIX-NOS

Barcelona 106.6 / Tarragona 100.6 / Girona 103.4 / Lleida 91.5 / Catalunya Central 93.7 / Vic 98.4
Tortosa 90.1 / El Garraf 96.8 / La Cerdanya 104.4 / La Seu d'Urgell 105.0 / Andorra 107.5

Available on the
App Store

Android app on
Google play

**JAUME
PUJOL BALCELLS**
Arquebisbe de Tarragona i Primat

ALS QUATRE VENTS

La senzilla pietat mariana

Un dia de gener del 1846 va arribar a Tarragona un sacerdot de 38 anys procedent del bisbat de Vic, Antoni Maria Claret, reclamat aquí per una de les seves predicacions que ja eren molt apreciades. El pare Claret, natural de Sallent, recorria Catalunya a peu i s'aturava on anava a missionar. A l'arquebisbat de Tarragona sempre tenia acollida en una habitació senzilla i a taula.

En aquest mes de maig que hem començat, recordem una oració que ell va compondre i que es va fer gairebé tan popular com la Salve. És la que començava dient: «Oh, Verge i Mare de Déu, jo m'ofereixo per fill vostre...», i en la qual en honor de la puresa de la Mare de Déu li oferim els ulls, les orelles, la llengua, les mans... tot el nostre ésser.

La devoció que tenia el P. Claret a Maria era ressò d'una vivència de molts segles, manifestada en múltiples experiències de cristians de molt diversos llocs. Testimoni petri en són les ermites i santuaris marians escampats per la nostra geografia.

Durant aquests anys han estat innombrables les vegades que he anat a aquests llocs, afegint-me a la tradició de venerar-hi la Mare de Déu. Són belles tradicions heretades de generacions anteriors que sempre m'han commogut, perquè parteixen de gent senzilla,

que potser no resistirien un debat acadèmic, però que atresoren amb avantatge allò que Pascal considerava: hi ha raons del cor que la raó no entén.

En la infància de la generació de fa seixanta anys, el mes de maig se celebrava estretament unit a la visita dels escolars a la imatge de la Mare de Déu de l'església o d'una ermita. Se li portava flors i cants. Han passat anys i després hem pogut tornar a la devoció a Maria d'una manera més reflexiva. El mes de maig continua sent un temps en què l'Església vol tenir especialment present la Mare de Déu.

Una de les pràctiques que podem fer en aquest maig és resar el rosari. És possible que l'hàgim abandonat. Així i tot, recordarem com el resaven els nostres pares o els nostres avis, generalment en caure la tarda o després de sopar. És cert que ara són hores que acompanyem amb la televisió, però per a una persona que estima hi ha temps per a tot.

També em proposo, i us proposo, llegir els breus passatges evangèlics en els quals apareix la Mare de Déu, sobretot en el text de sant Lluc. Ens ajudarà a trobar la humanitat de Crist i a conservar en el cor, com Maria, aquells successos que potser no entenguem. Tot té sentit en la nostra vida si la posem, com ella, en mans de Déu.

CARTA DOMINICAL

JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Estimar des de la pobresa

Aquest any 2019 l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes ens convida a descobrir la senzillesa i la pobresa a través de la figura de santa Bernadette. És un any especial, perquè enguany celebrem el 175è aniversari del naixement de la santa i el 140è aniversari de la seva mort. Per aquest motiu, el santuari de la Mare de Déu de Lourdes ha declarat que aquest sigui «l'Any Bernadette» i ens anima a descobrir millor el rostre de Maria a través d'aquesta jove de Lourdes.

Maria, la nostra Mare, ens va fer arribar un missatge a través d'una nena. La Mare de Déu va escollir una noia senzilla, malalta i pobra. La Immaculada va demanar a santa Bernadette que es construís una capella perquè persones hi anessin en processó i perquè hi trobessin l'alegria de viure.

Any rere any s'organitzen pelegrinatges a Lourdes amb voluntaris que acompanyen persones malaltes i amb problemes diversos. Tots,

voluntaris i malalts, van a Lourdes amb molta il·lusió i en tornen amb una vivència entranyable. A Lourdes hi trobem el goig i la possibilitat d'entregar-nos gratuïtament a aquells que ens necessiten i de rebre d'ells molt més del que podem donar.

Bernadette no va tenir una vida fàcil, a més, va patir una malaltia que li produïa molt dolor, però gràcies a la contemplació del rostre de Jesús a la Creu, va saber reconvertir el patiment en amor, el sofriment en un acte d'entrega als altres.

L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes ens recomana presentar-nos a Maria amb les mans buides, acostar-nos a la gruta, als seus peus, per oferir-li el nostre cor i dir-li: «Mare, soc aquí, et presento les meves dificultats, els meus patiments, ajuda'm a acceptar-los i a convertir-los en amor. Agafat de la teva mà, et demano el do d'aprendre a superar, amb amor i

amb l'alegria del cor, les nostres limitacions físiques, psicològiques i espirituals. Mare, vull deixar tot allò que m'impedeix estar prop teu, vull desprendre'm del meu orgull per donar-me veritablement als altres.»

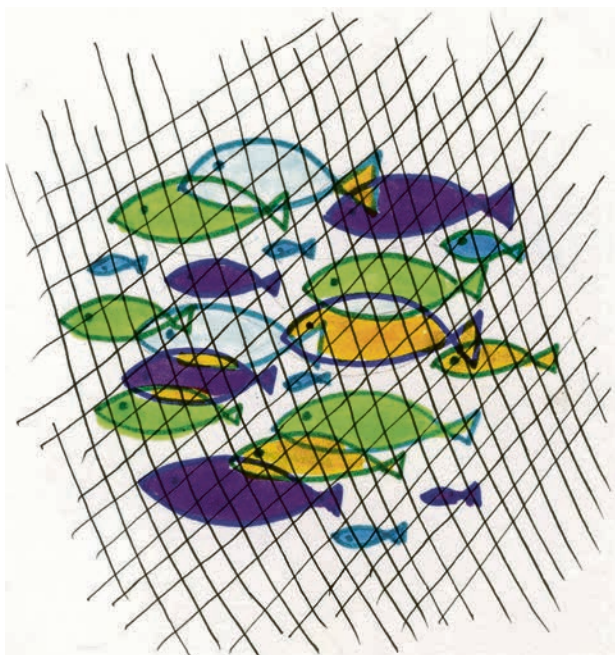
Amb aquest esperit us animo a participar en els dos pelegrinatges que l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes organitzarà els propers mesos de juny i setembre al santuari de Lourdes. També us animo a participar amb joia en els actes que l'Hospitalitat organitzarà per commemorar aquest any dedicat a Santa Bernadette, coincidint amb l'arribada de les relíquies de la Santa els dies 5 i 6 de novembre a Barcelona. Es donarà la informació necessària quan s'apropi la data. Serà una oportunitat única per conèixer i aprofundir en l'espiritualitat, en la pobresa, en l'entrega i en la senzillesa de la petita santa de Lourdes. Mare de Déu de Lourdes, pregueu per nosaltres!

COMENTARI DE LA PARAULA

«És el Senyor nostre!», diu a Simó Pere el deixeble amat

Darrera aparició de Jesús als seus deixebles motivada pel fet que Simó Pere n'havia reclutat alguns per aplegar gent per a la causa del Messies. Eren Tomàs el Bessó, Natanael de Canà de Galilea i els dos fills de Zebedeu. A part d'aquests, comunicà a «dos altres dels seus deixebles» (de Jesús) la seva intenció de tornar-se'n a pescar. Aquests, intuïnt que pretenia reprendre la seva tasca de reclutar gent, li digueren que anirien amb ell, restant a

l'aguait en una altra barqueta del que anava a fer. Pere i els seus socis s'embarquen en «la barca» de la comunitat, però «la nit aquella no van atrapar res». Jesús, apostat a la platja, els pregunta si tenen alguna pitança, sense que el reconguin. Com que no tenien res, els diu que tirin la xarxa a la dreta de la barca. L'abundància de peixos fou tal, que no podien arrossegar la xarxa. «El Deixeble a qui Jesús amava» revela a Simó Pere: «¡És el Senyor nostre!» Aquest, en sentir que Jesús és «el Senyor» Jahvè, «se cenyeix entorn del cos la sobrevesta —és que estava nu— i es llançà al mar», amb intenció de rehabilitar-se. Ha canviat radicalment de plans i s'apressa ara a revestir-se, com Aaron, amb la vestimenta summe sacerdotal (vegeu Lv 8,6-7 LXX). El Deixeble amat i l'altre deixeble «arriben amb la barqueta arrossegant la xarxa dels peixos». Simó Pere ho

GLÒRIA MONÉS

farà més endavant, «arrossegant la xarxa curulla de grans peixos, cent cinquanta-tres». En desembarcar a terra, «veuen preparades unes brases i un peixet sobre elles i pa». Jesús els ordena que portin part dels peixos que acaben d'atrapar. Simó Pere arrossega tot sol la xarxa farcida de grans peixos. «Jesús s'acosta i pren el pa; havent donat gràcies, els en dona, i d'una manera semblant el peixet.» No se'n serveix ni dels grans peixos que Simó Pere havia atrapat ni dels peixets que els altres dos havien pescat. Vol compartir amb els dos grups el peix i el pa que ell mateix havia preparat al braser perquè aprenguin a compartir entre ells.

JOSEP
RIUS-CAMPS

Teòleg i bibliista / riuscamps@yahoo.es

CONSULTORI BÍBLIC

IGNASI
RICART
Claretia i bibliista

Per què l'evangelí de sant Joan fa servir un llenguatge tan enigmàtic? (I)

L'evangelí de Joan es presenta amb una forma molt distinta dels tres evangelis anteriors. L'estil, el vocabulari i el to general de l'escrit tenen característiques pròpies. Per exemple, així com els sinòptics (Mc, Mt i Lc) recollen molts episodis sobre Jesús, explicats breument, Joan en selecciona pocs, i s'entreté més llargament en cadascun d'ells. El mateix esquema literari de l'evangelí és diferent: mentre que els sinòptics presenten un sol viatge de Jesús i els seus deixebles de Galilea a Jerusalem, en l'evangelí de Joan les anades i vingudes de Jesús entre Galilea i Jerusalem són contínues. Tot i que generalment és considerat l'evangelí més teològic, el vocabulari que fa servir és el més senzill: Jesús pren molts elements de la vida de cada dia de la gent del seu temps (aigua, llum, pa...) per expressar realitats molt més profundes. L'evangelí de Joan és el que es va escriure més tard, cap a finals del segle I dC. El seu autor sembla que prové de Joan, un dels primers deixebles de Jesús. L'evangelí va passar per un llarg procés de composició que s'anava perfilant i enriquint a mesura que avançava la vida de la comunitat cristiana i apareixien nous interrogants i també noves comprensions de la figura i el missatge de Jesús. El quart evangelí té dues grans parts, precedides per una introducció poètica (el pròleg del capítol 1) i amb un apèndix final (capítol 21). El pròleg és un himne que presenta Jesucrist en relació de plena intimitat amb Déu, des de la seva preexistència eterna i fins a la seva encarnació.

PER A CONSULTES:
REDACCIO@CATALUNYACRISTIANA.CAT

Diumenge III de Pasqua

Lectura primera

Ac 5,27b-32.40b-41

*Nosaltres en som testimonis,
i n'és també testimoni l'Esperit Sant*

Lectura dels Fets dels Apòstols:

En aquells dies els apòstols comparegueren davant el sanedrí, i el gran sacerdot començà així el seu interrogatori: «Us vam prohibir severament d'ensenyar res més en el nom de Jesús, però vosaltres heu omplert Jerusalem de les vostres doctrines i voleu fer-nos culpables de la sang d'aquest home.» Pere i els apòstols contestaren: «Obeir Déu és primer que obeir els homes. El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús, que vosaltres havíeu mort penjant-lo en un patíbul.

La dreta de Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador, per concedir al poble d'Israel la conversió i el perdó dels pecats. Nosaltres en som testimonis, i n'és també testimoni l'Esperit Sant que Déu ha donat a tots els qui l'obeeixen.» Ells prohibiren als apòstols de parlar més en nom de Jesús, i els deixaren anar.

Els apòstols es retiraren del tribunal del sanedrí, contents que Déu els considerés dignes de ser maltractats pel nom de Jesús.

Evangelí

Jn 21,1-19

Jesús s'acostà, prengué el pa i els el donava.

Igual va fer amb el peix

Lectura de l'evangelí segons sant Joan:

En aquell temps, Jesús encara s'aparegué als deixebles vora el llac de Tiberíades. L'aparició fou així. Es trobaven plegats Simó Pere, Tomàs el Bessó, Natanael, de Canà de Galilea, els fills de Zebedeu i dos deixebles més. Simó Pere

Salm responsorial

29

Amb quin goig us exalço, Senyor!
m'heu tret a flor d'aigua quan
m'ofegava,
i no heu permès que se n'alegrin
els enemics.
Senyor, m'heu arrencat de la terra
dels morts,
quan ja m'hi enfonsava, m'heu
tornat a la vida.

R. Amb quin goig us exalço, Senyor!

Canteu al Senyor, els qui l'esti-
meu,
enaltiu la seva santedat.
El seu rigor dura un instant;
el seu favor, tota la vida.
Cap al tard tot eren plors,
l'endemà són crits de joia. *R.*

Escolteu, Senyor, compadiu-vos
de mi;
ajudeu-me, Senyor.
Heu mudat en joia les meves
penes,
Senyor, Déu meu, us lloaré per
sempre. *R.*

els digué: «Me'n vaig a pescar.» Els altres li respongueren: «Nosaltres també hi venim.» Sortiren tots i pujaren a la barca, però aquella nit no pescaren res. Quan ja clarejava, Jesús s'aturà vora l'aigua, però els deixebles no el reconegueren. Ell els digué: «Nois, no teniu res per a menjar?» Li contestaren: «No.» Els digué: «Tireu la xarxa a la dreta de la barca i pescareu.» Ho feren així i ja no la podien treure de tant de peix com hi havia. Llavors aquell deixeble que Jesús estimava diu a Pere: «És el Senyor.» Així que Simó Pere sentí aquestes paraules, es posà la roba que s'havia tret i es llançà a l'aigua. Els altres deixebles, que eren només a uns noranta metres de

Lectura segona

Ap 5,11-14

*L'Anyell que ha estat degollat
és digne de rebre tot poder*

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan:

Jo, Joan, tot mirant la visió vaig sentir les veus d'una multitud d'àngels que rodejava el tron de Déu, junt amb els vivents i els ancians. Eren milers i miríades de miríades que cridaven: «L'Anyell que ha estat degollat és digne de rebre tot poder, riquesa, saviesa, força, honor, glòria i lloança.» Després vaig sentir totes les criatures que hi ha al cel, a la terra, sota la terra i al mar, totes les que hi ha en aquests llocs, que deien: «Al qui seu al tron i a l'Anyell sigui donada la lloança, l'honor, la glòria i el poder pels segles dels segles.» Els quatre vivents responien: «Amén.» I els ancians es prosternaren adorant.

Al·leluia

Rm 6,9

*Crist, el creador de totes les coses,
ha ressuscitat i s'ha compadit del
llinatge humà.*

terra, vingueren amb la barca, estirant la xarxa plena de peix. Quan baixaren a terra veieren un foc, amb peix i pa coent-se sobre les brases. Jesús els diu: «Porteu peixos dels que acabeu de pescar.» Simó Pere pujà a la barca i estirà cap a terra la xarxa: hi havia cent cinquanta-tres peixos grossos. Tot i haver-hi tant de peix, la xarxa no s'esquinçà. Jesús els digué: «Veniu a esmorzar.» Cap dels deixebles no gosava preguntar-li qui era; ja ho sabien, que era el Senyor. Jesús s'acostà, prengué el pa i els el donava. Igual va fer amb el peix. Era la tercera vegada que Jesús s'apareixia als deixebles després de ressuscitar d'entre els morts. [...]

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIAI I)

TEMPS DE PASQUA

(SALTERI: SETMANA 3)

Maig

5. DIUMENGE

Diumenge III de Pasqua, Blanc.
Lectures: Fets 5,27b-32.40b-41 / Salm 29 / Apocalipsi 5,11-14 / Joan 21,1-19
SANTORAL: Amador, prev. i mr.; Àngel de Sicília, prev.; Irene, vg. i mr.

6. DILLUNS

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 6,8-15 / Salm 118 / Joan 6,22-29
SANTORAL: Beneta, vg. i mr.; beat Francesc de Laval, b.; Justí, prev.

7. DIMARTS

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 7,51-8,1a / Salm 30 / Joan 6,30-35
SANTORAL: Benet II, p.; beata Gisela, rel.; Sixt i Eovald, mr.

8. DIMECRES

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 8,1b-8 / Salm 65 / Joan 6,35-40
SANTORAL: Bonifaci IV, p.; Eladi, b.; beat Jeremies de Valàquia, rel.; beat Lluís Rabatà, prev.

9. DIJOUS

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 8,26-40 / Salm 65 / Joan 6,44-51
SANTORAL: Caterina de Bolonya, vg.; Pacomi, ab.

10. DIVENDRES

Sant Joan d'Àvila (MO), Blanc. Lectures: Fets 9,1-20 / Salm 116 / Joan 6,52-59
SANTORAL: Antoni de Florència, b.; Beatriu, vg.; Damià de Molokai, prev.; beat Nicolau Albergati, b. i card.

11. DISSABTE

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 9,31-42 / Salm 115 / Joan 6,60-69. Lleida: **Sant Anastasi** (S), Vermell.
SANTORAL: Mare de Déu dels Desemparats. Anastasi, mr.; Eudald, mr.; Ponç, b.

El Sant 10 MAIG

Beat Nicolau Albergati

Si com diu sant Joan, Déu és amor (1 Jn 4,8), els cristians han de ser portadors de pau. Encara que, per desgràcia, al llarg de 2.000 anys d'Església a vegades no ha estat així, sempre hi ha personalitats que amb la seva vida recorden aquest nucli essencial del cristianisme. Un d'aquests casos és el beat Nicolau Albergati (1375 – 1443).

Aquest noble de la ciutat de Bolonya, després d'estudiar lleis va sentir la crida religiosa i es va fer cartoixà. Va destacar per una espiritualitat profunda, un esperit dialogant i una gran capacitat intel·lectual. Per aquest motiu va ser escollit bisbe de Bolonya i posteriorment, el 1426, va ser creat cardenal. Com a home de confiança del Papa la seva missió va ser fer de mediador en els nombrosos conflictes polítics i socials que enfrontaven els estats del moment, tasca en la qual va tenir èxit. Així va aconseguir posar pau entre França i Borgonya i entre Milà i Venècia. També va potenciar molt el conreu de les arts. Va ser una personalitat molt coneguda a l'època i se'n conserva aquest excel·lent retrat del pintor flamenc Jan van Eyck. Beatificat per Benet XIV el 1744.

Eucaristia celebrada i adorada

F. XAVIER PARÉS SALTOR
Delegat diocesà de Litúrgia
d'Urgell
xpires@bisbaturgell.org

Estem en ple temps pasqual, temps de vida i resurrecció. Crist ha ressuscitat i els cristians vivim la joia pasqual de la resurrecció. De tota la vida sacramental que l'Església celebra l'Eucaristia és el sacrament més gran, «el centre de la vida cristiana» perquè s'hi fa present el mateix Crist mort i ressuscitat, que de forma sacramental i real segueix entre nosaltres, en la seva Església. El misteri del darrer sopar, que vam celebrar Dijous Sant, per voluntat seva, continuem celebrant-lo, sacramentalment, en les nostres eucaristies: «Feu això en memòria meva.»

Jesús va instituir l'Eucaristia per ser celebrada i participada. Posteriorment, des dels primers segles, els cristians també la reservaren per als malalts que no podien assistir a la celebració. Era una reserva molt sagrada al *conditorium*, a la sagristia, pels casos de necessitat.

En l'època medieval va néixer l'adoració a l'Eucaristia fora de la missa, fet que es potencià amb motiu de la Contrareforma, donant una gran importància al sagrari, col·locant-lo al centre de l'altar o del retaule, cobert amb el «conopeu». També sorgiren les «torres eucarístiques» i custòdies per exposar la sagrada forma. S'incrementaren les festes eucarístiques, sobretot la del Corpus Christi, amb processons públiques. Fou a l'època barroca, quan es va desenvolupar molt la devoció eucarística: adoració nocturna, perpètua, quaranta hores, representacions sacres... Els fidels tenien devoció a l'Eucaristia, acudien a l'adoració del

Santíssim, i a vegades, fins hi tot, combregaven del sagrari i no pas de l'altar.

La doctrina del Vaticà II va voler tornar l'Eucaristia al seu lloc, com a «centre de la vida cristiana». El capítol II de la *Sacrosanctum concilium*, parla de l'Eucaristia com a «sacrament de pietat, signe d'unitat, vincle de caritat» (SC 47), i ens demana «participació conscient, piadosa i activa» (SC 48), tant a la taula de la Paraula com al banquet eucarístic, dues parts «íntimament unides en un sol acte de culte» (SC 56). La llengua vernacla també va ajudar molt a una millor participació i vivència de la missa. En potenciar la celebració eucarística, va quedar una mica oblidat el culte d'adoració i devoció fora de la missa, el Concili ni en parla, però posteriorment es va recuperar, fins hi tot amb un ritual propi. Actualment, el culte a l'Eucaristia fora la missa s'està potenciant tant que sovint s'oblida el principal; que sense celebració de la missa no hi ha Eucaristia. No fos cas que tornéssim a l'època medieval, quan va néixer aquest devocionisme, fruit de la precarietat litúrgica. Mai no pot tenir més importància la festa de Corpus que la de Pasqua, l'adoració que la celebració. No podem adorar si abans no hem celebrat l'Eucaristia. L'adoració és conseqüència de la celebració. La participació activa i la comunió sacramental són objectius bàsics de la renovació litúrgica. La devoció i adoració eucarística fora la missa té el seu lloc per als fidels, però el centre de la vida cristiana és la celebració eucarística.

Memòria i profecia: les dones a Santa Coloma de Gramenet

Durant l'acte es va exhibir l'antic retaule.

XAVI PRADO

El 8 de març passat, celebrant el Dia Internacional de la Dona, el grup parroquial *Vocació de la Dona* va mantenir una conferència col·lectiva sobre *Les dones en l'antic retaule de l'Església Major de Santa Coloma de Gramenet (1922-1936)*. Primer, es va mostrar l'originalitat del retaule arquitectònic, integrat exclusivament per dones adolescents i joves (cinc), víctimes de violència (màrtirs), que van mantenir la integritat (verges) i es consideraven santes: Madrona, Eulàlia, Coloma, Agnès i Bàrbara.

Després, es va explicar la història de violència que van patir, que va convertir la seva passió i mort en un itinerari de guarició: el martiri cristià com a perdó davant d'allò injustificable i memorial davant l'oblit! Es va destacar que la

intervenció en casos de violència contra la dona és una assignatura pendent en l'interior de les religions. Al final, es va destapar un exhibidor amb la fotografia de l'antic retaule i es va insistir en el paper de les dones per prevenir la violència i reduir els factors de risc.

En efecte, la violència provoca la mort d'1,4 milions de persones cada any; deixa lesions de salut física, emocional, sexual, reproductiva i mental entre agressors, agredits i l'entorn; i comporta una forta despesa econòmica per contrarestar-ne les conseqüències. Avui, l'antic retaule és invisible perquè va desaparèixer el 1936, però la passió que el va construir continua viva i bategant. Avui, a la riba del riu Besòs, en la perifèria existencial de la gran ciutat, les dones de Santa Coloma de Gramenet en són la memòria i profecia.

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES SOBRE
DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Resurrecció

Es pot dir que la resurrecció de Jesús és un fet històric o és inaccessible al nostre coneixement de la història? Veig que hi ha moltes opinions sobre això. Què n'opina, vostè?

Miri, més que opinar, li exposaré l'ensenyament de l'Església pel que fa al cas i que recull el Catecisme de l'Església catòlica:

«El misteri de la resurrecció del Crist és un esdeveniment real que ha tingut manifestacions històriques constatades.» En el marc dels esdeveniments de Pasqua, el primer element que es troba és el sepulcre buit. No és en si una prova directa però ha constituït per a tots un signe essencial. El seu descobriment pels deixebles va ser el primer pas per al reconeixement del fet de la Resurrecció. Tenim també les reiterades aparicions del Senyor als apòstols i alguns deixebles. Davant d'aquests testimonis és impossible interpretar que la Resurrecció de Crist fos de l'ordre físic, i no reconèixer-lo com un fet històric. La fe dels deixebles en la Resurrecció va néixer —sota l'acció de la gràcia divina— de l'experiència directa de la realitat de Jesús ressuscitat.

Cal tenir en compte igualment que la Resurrecció de Crist no va ser un retorn a la vida terrenal com en el cas de les resurreccions que ell havia realitzat abans de Pasqua. La Resurrecció de Crist és essencialment diferent. En el seu cos ressuscitat, passa de l'estat de mort a una altra vida més enllà del temps i de l'espai.

Ningú no pot dir com va ocórrer físicament la resurrecció de Jesús. Encara menys, la seva essència més íntima, el pas a una altra vida, va ser perceptible als sentits. Esdeveniment històric demostrable pel senyal del sepulcre buit i per la realitat dels encontres dels apòstols amb Crist ressuscitat, no per això la Resurrecció pertany menys al centre del Misteri de la fe en allò que transcendeix i sobrepassa la història.

Crec que queda prou clar. Bona Pasqua!

PER ENVIAR CONSULTES
AL DR. MATEO:

elconsultori@hotmail.com
Ap. de correus 121-25620 Tremp (Lleida).

Postals des d'Andalusia

La terra de Maria Santíssima

Maig és un mes primaveral i, contemplat des de la riba de la fe, un mes marià. Els andalusos acostumem a dir que «Andalusia és la terra de Maria Santíssima». Li professem una gran devoció. I bona prova d'això és la quantitat de temples, santuaris i ermites que hem construït en honor seu. Parlar de maig als pobles i ciutats andalusos és parlar de romeries en honor de Maria. Tinc l'honor de ser el consiliari de la Germandat de Nostra Senyora la Mare de Déu de Linares Coronada, que té el santuari a tres quilòmetres de Còrdova, al cor de Sierra Morena. Enguany, el 12 de maig, en celebrarem la romeria. De les nombroses devocions marianes que existeixen a Còrdova, capital i província, aquesta és la més antiga. Ferran III venia amb el seu exèrcit i la cort des de Benavente (Zamora) per reforçar el setge a Còrdova. Va arribar-hi el 7 de febrer del 1236. Ja molt a prop de la ciutat, es va aturar en una talaia mora que avui és el santuari i hi va deixar la imatge de la Verge que portava amb ell. La creació de l'actual germandat de la Mare de Déu de Linares es remunta al 9 de gener del 1861. El 14 de maig del 2011, la catedral cordovesa va acollir la coronació d'aquesta imatge mariana tan estimada pels cordovesos.

«Al cor de l'Església resplendeix Maria», diu el papa Francesc, en la seva exhortació apostòlica postsinodal. «Ella és el gran model per a una Església jove que vol seguir Crist amb frescor i docilitat. Maria és la *influencer* de Déu!»

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

Cartes

El gran do de Déu

He viscut de prop la mort de persones molt estimades després d'una malaltia llarga i dolorosa.

Un pot preguntar-se: «Per què viure tant de temps quan no hi ha possibilitat de curació?»

La vida és un do. És un regal que no és a les nostres mans. És un misteri. És el do de l'amor immens de Déu.

Una cuidadora jove, vinguda d'un país llunyà, va anar a demanar a la doctora la recepta d'un medicament per a l'àvia que atenia, després d'haver estat un temps molt greu i hospitalitzada.

La metgessa no sols no li va voler receptar la medicina, sinó que li va preguntar: «Per què l'han deixada viure?»

I la nouvinguda, estranyada, li va manifestar: «És que som Déu per disposar de la vida de les persones? No es preocupi, la família ja en costejarà la medicació.»

I la velleta va viure un temps més, envoltada del caliu i de l'amor dels seus. Com n'hem d'aprendre, de la gent senzilla que, en la seva humilitat, tenen la saviesa de Déu, i que estimen de tot cor i se sacrifiquen pels altres.

La vida que pot semblar més inútil pot ser la de més valor. El sofriment acceptat, ofert a Déu, ajuda a créixer la humanitat.

Déu tot ho ha fet i ho fa bé. Som nosaltres que, allunyant-nos d'Ell, perdem el nord i anem a la deriva.

Mirant-lo a Ell, tot té sentit, tot té valor, perquè la vida és bella.

GNA. NÚRIA VIÑOLAS ESTEVA
Cornellà de Llobregat

El nostre cau protector

Aquesta afició de guardar les coses té un sentit perquè formen part d'un tros de vida que encara volem que ens abrigui.

Jo, sense l'ajuda de la meua germana, era incapaç de desprendre-me'n sense sentiment. Li he d'agrair la seva extraordinària ajuda. Encara que, de tant en tant, pensi en els diaris on jo hi escrivia cartes, en els papers amb versos que potser algun dia llegiria i que ella creu que no tornaré a fer mai més, i segurament té raó.

Penso que, de la mateixa manera que cada ocell fa el seu niu amb els branquillons adequats de mida i forma, cada persona fem el nostre cau protector amb el més adequat a cada etapa de la vida. A les coves, els homes primitius ja es van envoltar de pintures que els feien companyia.

Potser, en cada etapa de la vida, cal que ens desprenguem del que ja no ens aporta cap sentit.

Sempre pensem que dirigim la nostra vida però no oblidem que és la nostra vida la que ens dirigeix a nosaltres.

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE
Granollers

Convivència pacífica

Deixant de banda la qüestió climàtica, que no depèn de la nostra voluntat, la Setmana Santa, que per a uns constitueix un període vacacional i per als altres són dies de profund sentiment religiós, ha transcorregut sense gaires incidents.

No hi ha hagut alteracions significatives de l'ordre públic amb manifestacions atacant les creences religioses com en anys anteriors. Potser perquè ha coincidit en plena campanya electoral. El resultat ha estat una convivència pacífica que necessitem tant. Que ens serveixi per reflexionar-hi perquè, quan es respecten totes les maneres de pensar, no hi ha crispació i podem viure en pau.

LOURDES CAMPS CARMONA
Barcelona

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

L'Església denuncia un règim que castiga un poble exhaust

Veneçuela, un clam que no cessa

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

«Només podem celebrar la Pasqua del Ressuscitat si tots els creients i persones de bona voluntat unim esforços per fer brillar la resplendor de la dignitat humana i convidem a sortir de la foscor els qui atempten contra els germans amb delictes de lesa humanitat. Cal bastir ponts i enderrocar murs de divisió en l'edificació d'una pàtria que sigui casa per a tothom.» És el missatge que escrivien els bisbes veneçolans el 2 d'abril.

Encara que Veneçuela no aparegui tant als mitjans, la situació del país continua sent dramàtica. Així ho van constatar els oients de Ràdio Estel a través d'un programa especial d'*El Mirador de l'actualitat*, dedicat a aquest país americà i que va comptar amb la presència de diversos veneçolans: Yineth Hernández, advocada; Osmín Serrano, sacerdot que estudia a Espanya, i el bisbe emèrit de San Carlos (Veneçuela), Tomás Jesús Zárraga, que viu a la cartoixa de Santa Maria de Montalegre.

El bisbe Tomás Jesús és l'impulsor d'una campanya solidària que envia medecines i aliments a algunes diòcesis veneçolanes i que coordina des de la cartoixa de Tiana (tel. 933 951 802). El prelat assegura que «els veneçolans no perdem l'alegria ni l'esperança. És gent noble, intel·ligent, amb desig de projectar i de somiar un país amb justícia, llibertat i solidaritat. Els passos que s'estan fent actualment porten la gent a entreveure una llumeta. No serà fàcil sortir d'aquesta dictadura perquè el faraó endureix el seu cor fins al final, no ho oblidem».

El P. Osmín dibuixa la realitat del país d'una manera molt clara: «Som davant d'una dictadura sense precedents en la història de Veneçuela. No hi ha una situació democràtica, ni tan sols un índex de democràcia perquè bàsicament vivim amb una persona que diàriament t'apunta amb un fu-

TOMÁS JESÚS ZÁRRAGA

«No serà fàcil sortir d'aquesta dictadura perquè el faraó endureix el seu cor fins al final»

OSMÍN SERRANO

«Potser com mai els sacerdots veneçolans hem celebrat el nombre més gran d'exèquies per gana, per manca de medecines, per violència...»

sell.» I parafrasejant el bisbe Jaime Villarroel, de Cumaná, assegura que «vivim un autèntic genocidi, amb camps de concentració, amb tortures i assassinats constants».

Per a aquest capellà veneçolà, una de les coses més dures que li ha tocat viure és «enterrar un nen que ha estat "assassinat" de fam. Potser com mai en aquests anys els sacerdots veneçolans hem celebrat el nombre més gran d'exèquies per gana, per manca de medecines, per violència...».

L'advocada Yineth Hernández fa molts anys que viu fora del país, però no hi ha perdut el contacte. Lamenta que els dirigents «han vingut a destruir Veneçuela. El chavisme va arribar amb unes idees messiàniques. Chávez deia que ell ho resoldria tot, amb grans dosis de populisme... va aprofitar que hi havia una gran part de la població que estava relegada, ressentida. Al començament, molta gent el va votar esperançada, però després aquella confiança es va trencar».

El P. Osmín considera que el chavisme ha perdut molts suports i constata que «Veneçuela és un

YINETH HERNÁNDEZ
«El que ara tenim és gent incompetent que ha descuidat totalment el funcionament del país»

exemple claríssim de com els interessos internacionals no busquen la justícia i la veritat, sinó el propi interès». En aquest sentit, Yineth lamenta la falta de suport internacional i assegura que «Maduro no té el carisma de Chávez, que era un home intel·ligent, estrateg, que sabia el que feia... el que ara tenim és gent incompetent que ha descuidat totalment el funcionament del país».

En aquest caos en què viu Veneçuela, s'alça una veu ferma: l'Església. Com explica el P. Osmin, «el paper de l'Església ha estat de molt de testimoni i profecia. L'autoritat moral amb què ha crescut l'Església catòlica aquests darrers anys arran del suport a les denúncies ha estat impressionant».

El bisbe Tomás Jesús reconeix que «el nostre poble està realment cansat d'aquesta situació. El papa Francesc i els germans bisbes ens han parlat de la necessitat d'organitzar-se, de buscar iniciatives de justícia, de pau, de buscar una concertació pacífica amb el mínim cost social, tot i que sabem que cada dia es vessa sang». Això no obstant, «l'esperança sempre hi és present. La situació és terriblement dolorosa i dramàtica: cada dia moren veneçolans, però la fe en Déu i la fe en el nostre poble ens omple d'esperança».

Actualment, la seva escola necessita alguna cosa més que el millor especialista en neteja

Lunet consulting
LA CONSULTORIA ESPECIALISTA EN FACILITY SERVICES

LUNET som especialistes en neteja i facility services per a escoles. I, a partir d'ara, també consultors. Amb LUNET CONSULTING neix la 1a Consultoria Especialista, un nou model millor adaptat a les noves necessitats de la seva escola. Parlem? Truqui'ns al 902 010 977 o entri a www.lunetconsulting.es i un dels nostres consultors li farà una proposta sense compromís.

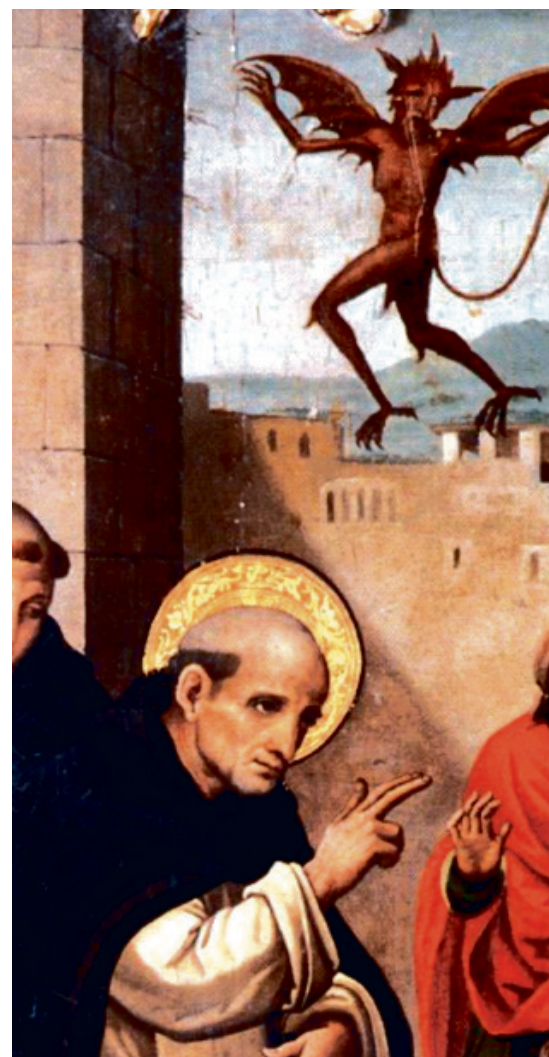
L'Institut d'Estudis Catalans organitza un congrés per reivindicar la figura del sant amb motiu del sisè centenari de la seva mort

Vicent Ferrer: ideologia i pràctica d'una predicació

Del 3 al 5 d'abril, es va celebrar a Barcelona el Congrés Internacional *Vicent Ferrer: Ideologia i pràctica d'una predicació*. Organitzat per la Secció Històrico-Arqueològica de l'Institut d'Estudis Catalans, aquest esdeveniment va néixer en el marc de la commemoració del sisè centenari de la mort del sant, que va dedicar gran part de la seva vida a la tasca missionera i predicadora mitjançant uns sermons que encara es conserven a l'actualitat. Per tal d'aprofundir en la seva figura i estudiar-la des de tots els punts de vista possibles, els organitzadors van convidar diversos especialistes, que durant tres dies van explicar qui va ser Vicent Ferrer, cadascun des de la seva línia d'investigació. Començant per la seva vida com a dominic i acabant per la seva activitat política, que encara avui segueix generant certa controvèrsia, el Congrés va aportar llum a la figura del sant, i va acabar sent un punt de trobada entre estudiosos i especialistes reconeguts, que conjuntament van reflexionar sobre la vida i obra de Vicent Ferrer.

Un Congrés commemoratiu

Un dels impulsors del Congrés Internacional Vicent Ferrer és Tomàs Martínez, catedràtic de Literatura medieval a la Universitat Jaume I de Castelló de la Plana i membre numerari de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC) des de l'any 2003. Unes de les seves principals línies d'investigació han estat sempre les traduccions antigues i la religiositat en els segles XIV-XVI, i és per això que va veure en el sisè centenari de la mort de Ferrer una oportunitat

única per aprofundir-hi: «Aquesta commemoració ha estat una ocasió perfecta per reivindicar la seva figura i estudiar-la des de molts punts de vista.» Per fer-ho, tant ell com la resta de membres de la Secció Històrica i Arqueològica de l'IEC ja feia mesos preparaven el Congrés: «Ja fa mesos que hi treballàvem, principalment des de finals de l'any passat, moment en què vam començar a contactar amb els especialistes en cada camp per veure si podien venir; ha estat un procés una mica llarg», explica Martínez. Finalment, gràcies a la seva tasca, el Congrés va comptar amb la participació de gent d'arreu del món, que es va apropar a Barcelona durant aquests tres dies per oferir unes jornades riques i productives, tant per als estudiosos com per a qualsevol persona interessada en el tema.

Ideologia, pensament i religió de Vicent Ferrer

Després d'una primera sessió que va tenir lloc a la seu de l'IEC i

que va servir per inaugurar oficialment el Congrés, el 4 d'abril la Facultat de Teologia de Barcelona va acollir les ponències de diversos investigadors que van aprofundir en la ideologia i el pensament del sant. Aquesta jornada va tractar temes tan controvertits com la creença de Ferrer en la vinguda imminent de l'Anticrist, que va exposar G. L. Postestà, de la Universitat Sacro Cuore, de Milà. Com va explicar, aquesta creença va generar diversos conflictes, però també va fer que molts sectors socials el seguissin incondicionalment per tal de preparar-se davant la fi dels temps.

En aquesta mateixa direcció, Jaume de Puig i Oliver, membre de l'IEC, va impartir la ponència *Nicolaus Eimerich inquireix Vicent Ferrer a propòsit de la fi dels temps*, en la qual també va fer referència a la seva creença en l'arribada de la fi del món i les seves comminacions a la penitència.

Un altre dels aspectes del pensament de Vicent Ferrer que es van tractar durant la segona sessió del Congrés van ser els seus coneguts sermons que va fer arreu d'Europa, que representen el triomf de la seva predicació de masses promoguda pels ordes mendicants.

L'art de predicar al poble

La tercera i última sessió es va celebrar a la seu de l'IEC, i es va centrar precisament a aprofundir en l'habilitat que tenia el sant per arribar a les masses utilitzant només l'eficàcia de la seva paraula. Aquesta habilitat, com va explicar Josep Antoni Ysern, professor de Filologia Clàssica a la Universitat Nacional d'Educació a Distància, va formar part de la seva identitat com a predicador, i era tan important que va fer que sempre hi hagués notaris i escribes anotant els seus sermons i recollint-ne els fragments més interessants. No obstant, com van manifestar els diversos ponents, aquests textos resumits i fragmentats que encara es conserven no reflecteixen del tot la força i el to directe de l'expressió en la seva oratòria. Finalment, per cloure el Congrés, Joan Francesc Mira, membre de l'IEC, va impartir la conferència *Vicent Ferrer, entre la llegenda i el mite*, que va servir per resumir tots els elements populars que han quedat gravats en l'imaginari col·lectiu del sant i que han configurat una figura que, com va explicar Mira, «ha quedat a mig camí entre la realitat i la llegenda».

TOMÀS MARTÍNEZ
«El sisè centenari de la mort del sant ha estat una ocasió perfecta per reivindicar la seva figura i estudiar-la des de molts punts de vista»

El Museu Nacional d'Art de Catalunya presenta una exposició monogràfica del pintor amb obres fins ara inèdites a Barcelona

Bermejo, el geni rebel del segle XV

MACIÀ GRAU
Barcelona

El 15 de febrer passat, el Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC) va inaugurar l'exposició *Bermejo, el geni rebel del segle XV*, una mostra monogràfica del pintor Bartolomé de Cárdenas, conegut per l'aliè de Bermejo, formada per més de cinquanta peces procedents de Museus d'arreu del món, com per exemple la National Gallery de Londres, el Museu Nacional del Prado, o el Museo d'Art de San Diego, entre d'altres. L'exposició, que forma part del marc de la celebració dels 200 anys del naixement del Museo Nacional del Prado, l'han organitzat i produït el MNAC i el Museo Nacional del Prado amb la col·laboració de la Fundació Banc Sabadell. En tractar-se d'una organització conjunta, totes aquestes obres que fins ara havien estat dispersades es van exposar primer a Madrid, i posteriorment van viatjar a Barcelona, on es podran visitar fins al 19 de maig. En el cas del MNAC, l'exposició ha estat comissariada per

Bartolomé Bermejo.
Tríptic de la Mare de Déu de Montserrat, c. 1483-1484.

Joan Molina, professor d'Història de l'Art de la Universitat de Girona, que l'ha descrit com una nova possibilitat de redescobrir un artista que va ser un revolucionari en el seu temps.

Bermejo, un artista modern

Un dels principals al·licients d'aquesta exposició és que revela alguns aspectes poc coneguts de l'obra de Bermejo, i que han estat fruit d'investigacions recents. Una clara mostra d'això són unes taules de la col·lecció del MNAC, que s'han identificat com a part de la predella del retaule de Santo Domingo de Silos, que es conservava a Madrid, i que ara finalment es poden veure de manera conjunta en una reconstrucció hipotètica que n'han fet els restauradors.

En total, aquesta mostra antològica reuneix per primera vegada 21 olis sobre taula de Bermejo, que són gairebé la totalitat de la producció del pintor que es conserva als museus d'arreu del món. D'altra banda, és també una bona oportunitat per veure la recent restaurada *Pietat Desplà*, que normalment està situada a la catedral de Barcelona.

Seguint l'itinerari que marquen les diverses obres exposades de l'artista d'origen cordovès, podem descobrir els seus inicis com a pintor, que van començar amb una obra realitzada a València que representa sant Miquel l'any 1468. A partir d'aquest moment, Bermejo va anar adquirint un perfecte domini de la tècnica de l'oli, que li va permetre desenvolupar nombrosos efectes d'il·lusionisme pictòric, molt avançats en la seva època.

Després d'una llarga trajectòria en la qual va deixar obres de la talla del tríptic de *la Mare de Déu de Montserrat d'Acqui Terme* o la mateixa *Pietat Desplà*, moltes de les seves peces van ser arraconades a principis del segle XVI, amb la mort del pintor. No va ser fins a principis del segle XX quan la pintura medieval va tornar a ser el centre d'interès d'especialistes i col·leccionistes internacionals, fins que finalment va ser reconegut com un dels millors pintors del segle XV.

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

S'ha descobert un fòssil corresponent al gran dinosaure carnívor més antic

El paleontòleg Cristiano Dal Sasso, amb el descobridor del fòssil, Angelo Zanella.

FRANCESC NICOLAU
Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

És Itàlia el país de la descoberta. L'antiguitat del fòssil és d'uns 198 milions d'anys, del Juràssic inferior. La seva troballa anticipa d'uns 25 milions d'anys l'aparició dels grans dinosaures depredadors més antics que es coneixien fins ara. S'ha vist que era de grans dimensions. Devia pesar una tona, aproximadament, ja que el seu cos feia 8 metres de llargada. Se li ha posat el nom de *Saltriovenator zanellai*, nom que li ve de tractar-se d'un depredador (*venator* és un mot llatí que vol dir «caçador») trobat a la població de Saltrio (a uns 80 km al nord de Milà), i *zanellai* pel seu descobridor, que

es diu Angelo Zanella, que és un ciutadà aficionat als fòssils.

El paleontòleg del Museu d'Història Natural de Milà, Cristiano Dal Sasso ha dirigit la investigació dels ossos fòssils trobats per Zanella fins a arribar a les conclusions que ara s'han publicat. Ens hi diu entre altres coses que: «En aquesta època del Juràssic inferior hi havia pocs carnívors, i la majoria eren petits. Fins ara el més gran era el *Cryolophosaurus*, que es va trobar a l'Antàrtida i era un 15% més petit que aquest.» Del nou trobat no se sap si era mascle o femella ni quina va ser la causa de la seva mort, però els seus ossos indiquen que encara es trobava en fase de creixement. Tindria uns 24 anys d'edat. Aquest paleontòleg considera important la troballa perquè ajuda, diu, a entendre l'evolució simultània entre els grans carnívors i els grans herbívors, ja que últimament s'han trobat també grans dinosaures herbívors, cosa que lliga amb la coexistència dels dos tipus. Pel que fa a la mort del *Saltriovenator* sembla que es pot assegurar que va morir al continent però que després el seu cadàver va arribar al mar transportat pel cabal d'algun riu, acabant a la vora de la platja, ja que el sediment incorporat als ossos trobats és clarament de sorra marina, i es veuen els ossos perforats per mol·luscs i altres animals que segurament se'n menjaren trossos abans que fossin sepultats. En aquella època la Llombardia tenia unes platges pràcticament tropicals.

Afegim-hi encara que el que hem explicat d'interpretació del fòssil és actual, però la troballa feta per Zanella va ser el 1996. Aquest aficionat va veure com sortien uns ossos d'unes roques i se'ls endugué a casa. Més tard decidí comunicar-se amb experts que, com hem dit, han estudiat aquestes restes amb detall i ara n'han donat la notícia, després d'anys d'estudi minuciós. A Itàlia una cosa semblant ja havia passat amb un altre fòssil de dinosaure, trobat a Pietraroia (Campània). Era un dinosaure petit que el seu descobridor retingué amagat a casa durant 13 anys fins que els paleontòlegs en tingueren notícia. També va ser Dal Sasso qui l'estudià i li posà nom: *Scipionyx*. Coses de la història de la ciència!

FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA
Arxiver dels Caputxins

Als alzinars i rouredes de casa nostra a les branques dels arbres hi trobem, força sovint, una mena de molsa o líquen (bèrbol) anomenat popularment *barba de reboll* o, sobretot, *barba de caputxí* (llat., *Usnea barbata*; cast., *barba de capuchino*, *musgo de los árboles*) que creix en les arbredes d'alzines (llat., *Quercus ilex*, cast., *encina*) i de roures (llat., *Quercus robur*; cast., *roble*, *carballo*), un líquen que gaudeix de notables propietats antibiòtiques i cicatritzants. Els frares caputxins usen la *usnea* com a desinfectant i secant de les esquerdes i ferides produïdes pel fred, especialment als talons i als dits dels peus produïts pel fred en anar amb sandàlies durant l'hivern.

El nom *barba de caputxí* li ve de la forma ramificada amb nombrosos i fins penjolls de color blanquinós, a guisa de barba, que s'entortolligen a les branques de les alzines i roures situats en indrets on hi ha un ambient carregat i humit.

La *barba de caputxí*, segons els estudis i anàlisis efectuats pel Dr. Font i Quer (†1964) conté, pràcticament en la seva totalitat, una substància molt activa anomenada àcid úsnic —d'ací el

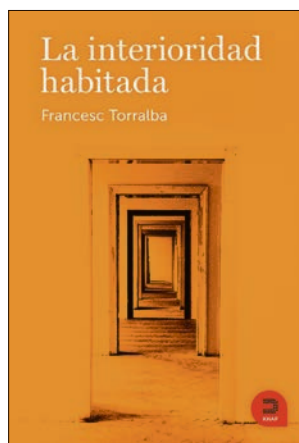
nom científic d'*Usnea barbata*— agraïat amb notables propietats antibiòtiques i desinfectants. Aquest cèlebre botànic vinculat a la ciutat de Manresa recollí una antiga tradició atribuïda al famós metge àrab Avicena, on s'afirma que «*la usnea, infundida en vino durante unos cuantos días, y bebido el vino, hace dormir profundamente, aromatiza el estómago y reprime el vomito*» (*Plantas medicinales*, 17).

Els arbres on creix la *barba de caputxí*, principalment l'escorça del roure i de l'alzina polvoritzada tenen també moltes propietats remeieres, com ara l'enorme capacitat astringent per calmar els dolors hemorroïdals i per deturar i cicatritzar les hemorràgies i, sobretot, per guarir les nafres. El cèlebre metge del papa Juli III i de l'emperador Carles I, Dr. Andrés de Laguna (†1560), escriví sobre les aglans que, «*el cocimiento de bellotas y de sus cáscaras, majadas y mezcladas con enjundia de cerdo salada, ablandan las durezas rebeldes y sanan las llagas malignas. Las bellotas de la encina son más eficaces que las de roble*» (*Acerca de la materia medicinal*, I, 121). A l'article vinent us parlaré, si Déu vol, de l'avellaner.

TRADICIONS REMEIERES

Usnea: la barba de caputxí

FRANCESC TORRALBA

La interioridad habitada
Ediciones Khaf, 2019, 236 pàg.

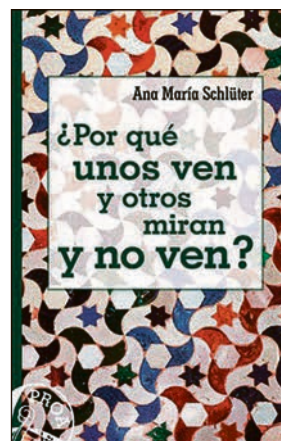
L'educació de la interioritat no és una qüestió menor. Té com a objectiu final la cura d'un mateix i desenvolupar totes les potències latents en l'ésser humà però, també, el fons últim del seu ésser, l'espiritualitat. En el model de la interioritat habitada, es reconeixen dos magisteris: l'exercici del mestre humà que parla i actua des de fora i el del Mestre interior que habita dintre seu.

SANTIAGO CHIVITE NAVASCUÉS

Conversaciones con María
Paulinas, 2019, 167 pàg.

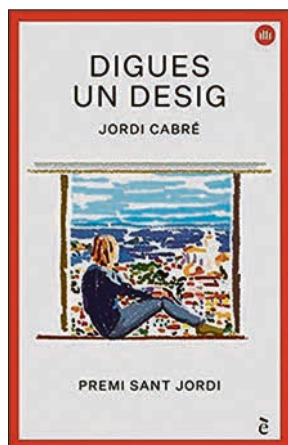
A través de Maria i de les probables converses amb Joan Zebedeu, coneixerem i situarem millor la figura històrica de Jesús i el seu missatge. Per a això, l'autor recorre els quatre Evangelis sinòptics i els Fets dels Apòstols, amb una clara voluntat catequètica. Per emmarcar la narració, contemplem Maria vivint amb Joan, l'apòstol, l'evangelista, l'autor de l'Apocalipsi.

ANA MARÍA SCHLÜTER

¿Por qué unos ven y otros miran y no ven?
San Pablo, 2019, 219 pàg.

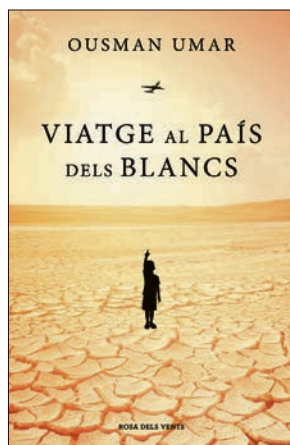
La religiosa i mestra zen Ana María Schlüter ha parlat amb 13 joves de 16 a 19 anys per indagar quines són les seves preocupacions i anhels; per saber què ocupa la seva ànima. Les converses, profundes i encertades, donen pas a una sèrie de reflexions sobre com ajudar els adolescents a trobar el seu camí enmig de contextos no sempre fàcils.

JORDI CABRÉ

Digues un desig
Enciclopèdia Catalana, 2019, 258 pàg.

Un escriptor famós descobreix que el llibre més venut del dia de Sant Jordi és la seva autobiografia. Però ell no l'ha escrita. Qui l'ha suplantat? Per què? Quins secrets revelarà? Un joc de miralls que enfronta un escriptor d'èxit amb una vida personal anodina amb el seu reflex. Un camí que transita entre Barcelona i Cadaqués i que li pot costar la vida. Premi Sant Jordi 2018.

OUSMAN UMAR

Viatge al país dels blancs
Rosa dels Vents, 2019, 221 pàg.

Vaig créixer a la sabana africana. Tenia una vida feliç, fins que un dia vaig veure un avió al cel. Des d'aquell moment vaig voler ser pilot, enginyer, tot menys negre. Quan tenia tretze anys vaig travessar el Sàhara a peu i el mar en patera. Al cap de quatre anys vaig arribar finalment a Espanya i, després de passar uns quants mesos dormint al carrer, una família em va acollir. Per què havia patit tant? Què havia fet malament?

JENNY CHANDLER

Cocina para niños
¡Cocinar es divertido!
Elfos Ediciones, 2017, 159 pàg.

Aquest llibre, recomanable a partir dels set anys, permet als infants preparar uns plats excel·lents i els mostra plats exòtics de diferents parts del món perquè es puguin lluir a taula.

50 receptes d'autèntica cuina casolana per gaudir en família que ensenyaran als petits les habilitats bàsiques que utilitzaran al llarg de la seva vida.

CRÍTICA DE CINEMA

JOSAN MONTULL

Salesià

MULA

DIRECCIÓ: Clint Eastwood

INTÈRPRETS: Clint Eastwood, Bradley Cooper, Dianne Wiest, Michael Peña

MÚSICA: Arturo Sandoval

GÈNERE: drama

116 minuts

Estats Units

Val més tard

Gairebé sembla impossible, però un cop més Clint Eastwood ens regala una pel·lícula bonica, senzilla i molt personal, amb una dosi d'humanisme gens menyspreable. No únicament això, Eastwood, amb 88 anys, protagonitza el film i dona vida, gairebé sense esforç, a Earl Stone, un avi cultivador de flors que dedica la vida al negoci, els concursos i els amics... però que a poc a poc ha anat perdent la família. Només una neta, que amb prou feines veu, manté una certa fe en l'avi i en la seva capacitat de ser bo. Les altres dones (la dona i la filla) fa temps que no hi creuen.

Arruïnats en el seu negoci i desnonats de casa, Earl rep una proposta curiosa: convertir-se en mula d'un grup mafiós pertanyent al càrter de Sinaloa i traslladar droga per la geografia americana. Ningú no sospitarà d'un ancià amb una vella camioneta, pensen els mafiosos. I efectivament, el vell Earl comença a guanyar diners amb el tràfic de drogues. La brutalitat de la màfia i la malaltia de la seva dona faran que Earl es busqui a si mateix i intenti reconciliar-se amb la seva història.

La pel·lícula és molt d'Eastwood. En els seus darrers films ha interpretat personatges seriosos, profunds, que es replantegen la vida i evolucionen malgrat els anys.

Aquest cop Earl redescobreix el valor de la família i la necessitat de demanar perdó al final dels dies.

La pel·lícula, inspirada en un fet real, esdevé una reflexió sobre el bé i el mal, sobre la dificultat d'optar per una conducta ètica i no caure en l'engany del diner fàcil.

La conversió, el perdó, la família, l'honestedat i altres temes de profunditat humana van desfilant per la pantalla en una narració correcta i acadèmica que funciona des del primer moment.

L'actuació d'Eastwood és continguda i sòbria. La seva mirada bondadosa suggereix una història personal en què hi ha molts errors. Juntament amb el veterà cineasta, apareixen al film actors de la talla d'Andy García, Bradley Cooper i Laurence Fishburne, tots ells, esplèndids. Fins i tot el vell Clint inclou la seva pròpia filla, Alison Eastwood, interpretant la filla d'Earl.

Enmig de la corrupció, el delicte, la violència i un món inhumà, hi ha sortida, poden recuperar-se la dignitat i la fidelitat. La violència i l'ambició no tenen la darrera paraula. Existeixen al cor de la persona ressorts impensables que provoquen esclats de bondat i de llum en un món pervers i tenebrós.

De nou, una lliçó del vell cineasta, una lliçó d'humanitat i de bon cinema.

AMB BON HUMOR

CRÍTICA LITERÀRIA

ROSA MARIA BOIXAREU
Síndica de Greuges de la URL

El piano de vidre

MIRIAM TOEWS

Les tristes recances

(traducció Carme Geronès)

Editorial Les Hores, 2017, 300 pàg.

Breu síntesi: dues germanes, ben avingudes, d'una família mennonita del Canadà han viscut en un ambient familiar obert, han estudiat i a casa hi ha un piano, fet no gaire ben vist per la comunitat. L'Elf, pianista reconeguda, vol morir, no hi ha sentit ni il·lusió a la seva vida, sí que hi ha futur professional; pot semblar que ho té tot però li manca l'essencial: quelcom que l'engresqui i li esborri la grisor de viure. La Yoli, divorciada amb una filla i un fill, ja no sap què fer per mantenir-la en vida perquè l'Elf ha intentat suïcidar-se i té la voluntat ferma de tornar-hi i ho aconsegueix. Entremig, altres personatges circulen per les pàgines del llibre reclamant l'atenció del lector: la mare, la Tina, en Nic, en Jason, l'hospital, la casa... supervivents, com qualsevol altre, de les pròpies circumstàncies.

És una novel·la profundament humana, adolorida: «No ens hem de disculpar d'estar malalts, de ser humans, d'estar cansats.» Se cerca alleujament, reconeixement, repòs, però no disculpa per ésser com s'és: la mare ho subscriuria? Ella també porta dins un piano de vidre, com l'Elf, d'una fragilitat transparent i petrificada, com un diamant empolsinat per la vida. Tots els personatges són una barreja de desvalguda grandesa, de genuïna humanitat. Els personatges de les narracions no són altra cosa que retalls de nosaltres mateixos, són com un mirall que reproduceix aspectes reconeguts, o no, de la nostra manera de ser i fer.

Es ressalta de la novel·la el tema del suïcidi i, certament, hi és ben present, com si fos el nus que el relat vol desembullar al llarg de la narració. I ho fa mostrant un altre angle, una altra perspectiva. Perquè no voler viure no significa voler morir. Pot significar no voler morir, o viure, tal com s'està vivint: és el piano de vidre que hom porta dins. Al meu entendre, aquesta és la clau de volta de la novel·la que tant l'Elf com la Yoli encaren amb coratge. Només elles?

RAUXA

La nova Església

Després de tants segles de predomini general i còmode, ens ha tocat a la nostra generació veure com el cristianisme occidental s'evapora a una velocitat impensable fins fa ben poc. L'hivern eclesial no ha fet més que començar. Sabem que la primavera tard o d'hora arribarà, però el panorama actual és trist i dolorós, i res no fa pensar que hagi de millorar aviat. Tot i així, davant d'aquesta desolació innegable ens podem demanar si, al capdavall, no és aquest l'estat natural de l'Església. Podem els cristians viure d'una altra manera que no sigui portant la creu? És que potser els cristians podem esgrimir un llistat dels drets que ens pertoquen?

L'any 1969 un jove Joseph Ratzinger no només preveia amb una clarividència admirable l'actual crisi, sinó que també s'atrevia a descriure com seria la nova Església que en sortiria: «De la crisi actual emergirà una Església que haurà perdut molt. (...) Tornarà a començar en petits grups que tornaran a posar la fe i la pregària al centre. Serà una Església més espiritual, que no s'apropiarà cap mandat polític. (...) Em sembla realment que s'estan preparant temps difícils per a l'Església, però estic molt convençut del que restarà al final: no l'Església del culte polític, sinó l'Església de la fe. És clar, ja no serà la força social dominant, però l'Església coneixerà una nova floració i apareixerà com la casa on l'home pot trobar la vida i l'esperança més enllà de la mort.» Vet aquí l'adust i bell rostre de la nova Església. Benvinguda sigui.

EDUARD BRUFÀU

Agenda

Barcelona

ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ

El **diumenge 5 de maig**, a les 18.00, concert d'Héctor Botija (guitarra) i Ensemble de Gospel Luthier a favor de la Fundació Manos Providentes (c/ Consell de Cent, 293 - Barcelona).

CRISTIANISME I JUSTÍCIA

El **dilluns 6 de maig**, a les 19.00, Dilluns dels Drets Humans *Veus per una agenda social a Barcelona*. Informació: tel. 933 172 338.

FACULTAT DE TEOLOGIA

El **dimecres 8 de maig**, a les 9.30, jornada acadèmica *Gènesi 1,1-11,26. Història dels orígens*; del **dijous 9 al dissabte 11**, simposi *Dreams, visions, imaginations. Jewish, christian and gnostic views of the world to come* (www.teologia-catalunya.cat).

AMICS DELS GOIGS

El **dimecres 8 de maig**, a les 19.00, fra Valentí Serra de Manresa parla de *Sant Llorenç de Brindis i Catalunya, commemorativa dels quatre-cents anys del seu traspàs (1619-2019)*. Parròquia de Sant Eugeni I Papa, c/ Borrell, 307, 2n 2a - Barcelona.

FRA VALENTÍ SERRA

El **dijous 9 de maig**, a les 19.30, taller sobre les plantes de la mel i presentació de *El llibre de la mel* amb fra Valentí Serra, Maria-Àngels Pérez i Marcel·lí Virgili. Centre de Cultura Popular La Violeta, c/ Maspons, 6 - Barcelona.

AMICS DE SANT FRANCESC

El **dijous 9 de maig**, a les 20.00, conferència *Els cristians contra la tortura i pena de mort* amb Montserrat Llopart (c/ Santaló, 80 - Barcelona).

INTERIORITAT

El **dissabte 11 de maig**, a les 10.30, espai de silenci als salesians de Martí-Codolar (elim@salesians.cat).

VERITABLE VIDA EN DÉU

El **diumenge 12 de maig**, a les 18.00, grup de pregària a les Carmelites Missioneres (c/ Puiggarí, 1 - Barcelona). Informació i llibre: Mercè Ferrer, tel. 935 304 806.

CENTRE FRANCESC PALAU

El **cap de setmana del 17 al 19 de maig**, jornades de silenci contemplatiu amb Beatrice D'Cunha, cm (tel. 938 233 108).

TABOR CONFERENCE

El **cap de setmana del 28 al 30 de juny**, música, adoració, lloança, xerrades, tallers... per a joves de 14 a 17 anys al col·legi La Salle-Bonanova de Barcelona (taborconference.org).

Lleida

CERTAMEN MARIÀ

Fins al **divendres 26 de juliol** es poden presentar els treballs (literaris i audiovisuals) al certamen marià en honor a la Mare de Déu de la Cabeça. Acadèmia Mariana de Lleida, c/ Acadèmia, 17 - Lleida.

Sant Feliu de Llobregat

MUSEU DE MONTSERRAT

El **divendres 12 de juliol i el dissabte 13**, curs d'estiu dedicat a l'espiritualitat i la transcendència en l'art (tel. 938 777 745).

Urgell

ARBOLO

El **diumenge 5 de maig**, aplec de la Mare de Déu d'Arboló: misses a les 10.00, 11.00 i 12.30. Fins a les 19.00 el santuari estarà obert.

Vic

CATALONIA SACRA

El **dissabte 11 de maig**, itinerari guiat *El romànic de Mura i Talamanca* amb Anna Orriols (reserves@catalonia-sacra.cat).

COVA DE MANRESA

El **cap de setmana del 17 al 19 de maig**, iniciació a la pregària profunda amb Xavier Melloni, s.j. Tel. 938 720 422.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè l'Església a Àfrica sigui ferment d'unitat i signe d'esperança

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €
Gibraltar i Portugal: 145 €
Resta d'Europa: 222,99 €
Amèrica i Àfrica: 254,19 €
Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en Català

El setmanari rep l'ajut de la Generalitat de Catalunya

www.catalunyacristiana.cat

 /catalunyacristiana

 @catcrist

 catalunya_cristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Col·laboradors d'aquesta setmana: Pilarín Bayés, Rosa Maria Boixareu, Cinto Busquet, Agustí Codinach, Antonio Gil, Joan Guiteras, Joan A. Mateo, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Glòria Monés, Josan Montull, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, F. Xavier Parés, Quique, Ignasi Ricart, Josep Rius-Camps, Jordi Sánchez, Valentí Serra, Lluís Serra, Lluís Solà, Sebastià Taltavull, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.

Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

CARME MUNTÉ

Els Grups d'Oració i Amistat (GOA) van ser fundats a Girona pel bisbe Josep Maria Cases l'any 1969. Actualment hi ha uns 150 grups, amb un total de 1.500 persones. A banda de Catalunya, que és on van néixer, també hi ha grups en altres diòcesis espanyoles i d'Amèrica Llatina. Mossèn Joan Güell és l'actual director general.

Els GOA van ser fundats a Girona pel bisbe Josep Maria Cases l'any 1969. Amb quin objectiu?

El Dr. Cases veia que els que havien practicat Exercicis Espirituals no perseveraven en la pregària diària. Va tenir encert a reunir-los en grups de 10 a 12 persones. El compromís era de mitja hora dedicada a Déu cada dia, i revisar-ho un cop al mes. I així van començar els GOA. Van créixer amb rapidesa a Girona, Barcelona, Múrcia, Madrid i Castelló de la Plana.

Continua sent d'actualitat i d'utilitat un grup que promou l'oració i l'amistat?

Com que l'Església va néixer en un context de pregària, tota ajuda que tinguem per a l'oració de cada dia és útil. Avui, més que mai, no es pot anar per lliure en la vivència cristiana. L'experiència de 50 anys dels GOA ho confirma. La fidelitat a la pregària ha donat molts matrimonis cristians i una bona collita de vocacions consagrades.

Més que recitar un seguit d'oracions, com hem d'entendre la pregària?

Com diuen els nostres místics, la pregària és mantenir una amistat amb Jesucrist, que tant ens estima. «Perdre» temps amb l'Estimat. «De cor a cor» com diu el beat Newman. El bisbe Cases deia: «Qui

Mossèn Joan Güell, director general dels Grups d'Oració i Amistat

«La fidelitat a la pregària ha donat una bona collita de vocacions consagrades»

no prega no és cristià.» I també: «La pregària és per a l'amor.» Per això són Grups d'Oració i Amistat. La unió amb Déu sempre porta a l'amistat, a l'amor, a la solidaritat amb els altres.

Amb motiu dels 50 anys, voleu revaloritzar els GOA i donar-los a conèixer?

Sempre hem de mirar cap al futur, amb gran esperança. Cal tenir mirada llarga. Seria bo que en les catequesis parroquials, un cop al mes, hi hagués un inici al silenci i a la pregària. Tenim experiències molt bones en el camp dels joves i infants. Els Grups Dirigits Diocesans diem que els 50 anys han de ser, com se sol dir, un abans i un després. Ens hem d'ajudar en un aspecte cristià essencial de la vida cristiana.

«Com diuen els místics, la pregària és mantenir una amistat amb Jesucrist»

VIATGES El Corte Inglés

TURISME RELIGIÓS

Pròximes peregrinacions

Roma

5 dies
Del 29 d'abril al 03 de maig 2018

985€

Extremadura

5 dies
Del 13 al 17 de maig 2018

550€

Andorra + Lourdes

7 dies
Del 27 de juny al 03 de juliol 2018

565€

Lisboa + Fátima + Porto

6 dies
Del 08 al 13 de juliol 2018

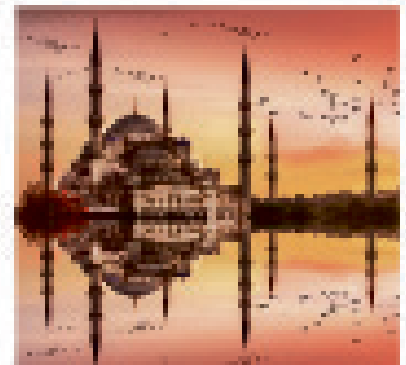
895€

Terra Santa

8 dies
Del 08 al 15 de juliol 2018

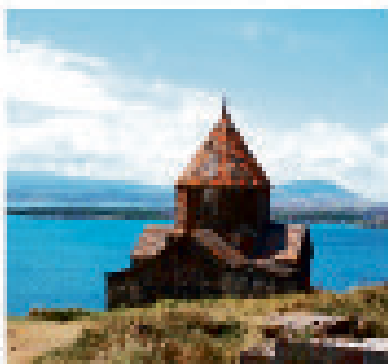
1.580€

Turquia - Petjades de Sant Pau

9 dies
Del 22 al 30 de juliol 2018

1.590€

Armènia

8 dies
Del 24 al 31 de juliol 2018

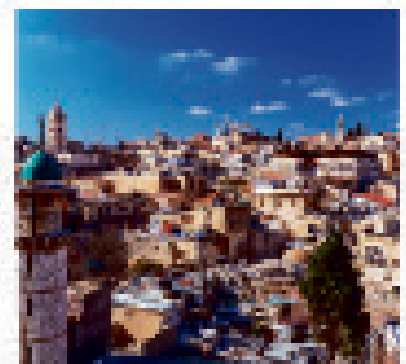
1.380€

Polònia - Petjades de Sant Pau

8 dies
Del 07 al 14 d'agost 2018

1.455€

Terra Santa - Advent a Terra Santa

8 dies
Del 11 al 18 de desembre 2018

1.456€